

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonících rozhodl dne 2. srpna 2021 samosoudcem JUDr. Tomášem Uldrichem

takto:

Obžalovaný

██████████, narozený ██████████ ve ██████████ nezaměstnaný, bez evidence na ÚP, trvale bytem a adresa pro účely doručování ██████████ v současné době bezdomovec, občan ČR,

je vinen, že

od 29. 8. 2020 nejméně do sdělení podezření, tj. do 16. 6. 2021, v místě svého trvalého bydliště ve Strakonících, ani nikde jinde, úmyslně neplnil svou vyživovací povinnost na syna ██████████ nar. ██████████ která mu vyplývá z ustanovení § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění a byla upravena rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 26. 4. 2019 pod č. j. 20 Nc 43021/2019-27, 20 P a Nc 114/2019 s nabytím právní moci dne 30. 5. 2019, kdy se otec zavázal počínaje dnem 1. 5. 2019 přispívat na výživu nezl. ██████████ částkou ve výši 2 000 Kč měsíčně splatných vždy do každého 25. dne v měsíci předem k rukám matky ██████████ nar. ██████████ trvale bytem a na adrese pro účely doručování ██████████ a za shora uvedené období, tak dluží na běžném výživném částku ve výši nejméně 18 000 Kč,

přičemž výživné neplatil proto, že žil jako bezdomovec a z evidence úřadu práce byl sankčně vyřazen ke dni 26. 5. 2019,

tedy

neplnil úmyslně svoji zákonnou povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

Shodu s prvopisem potvrzuje Marta Petrovcová.

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k **nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění

1. Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE] v době od 29. 8. 2020 do 16. 6. 2021 úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat nezletilého syna [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] kdy výživné mu bylo stanoveno rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 26. 4. 2019 č. j. 20 Nc 43021/2019-27, pravomocným dne 30. 5. 2019, v částce 2 000 Kč měsíčně splatné vždy do každého dvacátého pátého dne v měsíci předem k rukám matky [REDAKCE]. Bylo zjištěno, že za uvedené období obžalovaný dluží na běžném výživném částku ve výši nejméně 18 000 Kč.
2. Obžalovaný [REDAKCE] ke své osobě uvedl, že se momentálně zdržuje u kamaráda [REDAKCE] v bytě v panelovém domě poblíž restaurace [REDAKCE] ve Strakonících. V minulosti měl problémy s alkoholem, v současné době asi dva měsíce již alkohol nepije, drogy neužívá. Je nezaměstnaný, v den hlavního líčení měl domluven pohovor v agentuře, která mu zprostředkuje práci. Je vyučen v oboru kuchař – číšník.
3. K věci uvedl, že se cítí vinen, je si vědom, že hrazení výživného zanedbal. Do špatné situace se dostal tím, že svěčil spolubydlicímu 5 300 Kč, aby uhradil nájem. Poté odjel do práce a spolubydlicí nájem neuhradil. Také zlomil bezpečnostní klíč, který stál 2 000 Kč. Z tohoto důvodu se dostal zhruba před rokem na ulici. Poté se nemohl nikde uchytit, měl zdravotní problémy. V lednu letošního roku měl omrzliny, ty se mu hojily asi čtyři měsíce, má problémy s kolenem. Svého syna nevidá, neboť si to jeho matka nepřeje. Připustil, že si měl již dávno najít práci, měl však zmíněné zdravotní problémy. V rozhodném období žil z brigád nebo melouchů, byl schopen se částečně uživit. Na výživném přesto neposlal nic, protože vydělal akorát na to, aby měl na jídlo a na pití. Připustil, že při výslechu v přípravném řízení již říkal, že má zajištěnou práci ve Faurecii v Písku, ale tam mu to nevyšlo. Doplnil, že v K-centru dostávají potraviny balíčky, jeden z nich přinesl synovi.
4. Svědkyně [REDAKCE] vypověděla, že na výživu syna [REDAKCE] od obžalovaného neobdržela ani korunu. V říjnu to již budou dva roky, co obžalovaný výživné nehradí. Obžalovaný nepřispívá ani na nic jiného, neuhradil žádné oblečení, pleny, neposílá dárky. Neustále od obžalovaného poslouchá výmluvy a lži, že již bude chodit do práce a že peníze na výživné splatí. Nikdy tak neučinil. V jednom případě přinesl potravinový balíček, který dostal v K-centru. Obžalovaný o syna nemá zájem, nemá snahu se o něj starat. Výživu nezletilého musí zvládat sama, stará se ještě o patnáctiletého syna. Se synem [REDAKCE] nemá žádné mimořádné výdaje. Připustila, že obžalovanému řekla, že dokud jej bude potkávat v silně podnapilém stavu po městě, tak ho k synovi nepustí. V takovém stavu ho viděla naposledy minulý týden, kdy s ním hovořila, přičemž obžalovaný tvrdil, že může nastoupit do Zbrojovky. Připomněla mu, že nemá občanský průkaz. Obžalovaný jí vyzval, aby mu dala peníze, aby mohl nastoupit do práce. Obžalovaný má problémy s alkoholem dlouhodobě, bojoval s ním již v době, kdy byli spolu, tehdy byl dokonce v jednom případě

u lékařky v Budějovicích. Sama pobírá 10 000 Kč mateřskou a 6 000 Kč invalidní důchod. Z této částky musí zvládnout péči o tři osoby.

5. Z listinných důkazů vyplynulo následující. Z rodného listu na č. l. 10 a z rozsudku Okresního soudu ve Strakonících ze dne 26. 4. 2019 č. j. 20 Nc 43021/2019-27 na č. l. 11-12 vyplynulo, že nezletilý [REDAKCE] narozený dne [REDAKCE] byl svěřen do péče matky a otcí byla stanovena povinnost přispívat na výživu nezletilého měsíčně částkou 2 000 Kč. Z uvedeného rozsudku je rovněž zřejmé, že opatrovnícký soud měl k dispozici potvrzení bývalého zaměstnavatele otce - obchodní korporace ČZ a. s., ze kterého vyplynulo, že průměrný čistý příjem otce od dubna 2018 do června 2018 činil 9 143 Kč. Otec pak v rámci řízení uváděl, že má rozjednané dvě pracovní pozice jako dělník ve výrobě, kdy nástupní plat by měl činit kolem 15 000 Kč.
6. Na č. l. 23 je založena lékařská zpráva Nemocnice Strakonice a. s., ze které vyplynulo, že obžalovaný byl v tomto zdravotnickém zařízení ošetřen dne 28. 4. 2021 pro omrzliny prstů obou nohou (celková plocha asi 0,1% tělesného povrchu). Jmenovaný byl ošetřen, pozván na další kontrolu, na kterou se již do ambulance nedostavil. Předpokládaná doba léčby omrzlin tohoto rozsahu činí tři až čtyři týdny.
7. Z přehledu neplacení výživného založeného na č. l. 24 soud zjistil, že obžalovaný dluží na výživném od září 2020 do května 2021 částku nejméně 18 000 Kč.
8. Ze sdělení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích založeného na č. l. 30-32 vyplynulo, že [REDAKCE] od září 2020 doposud pobírá dávky státní sociální podpory, a to rodičovský příspěvek aktuálně ve výši 10 000 Kč měsíčně. Dále pobírá příspěvek na bydlení a přídavky na děti. Nepobírá žádné dávky hmotné nouze, ani není společně posuzovanou osobou. Na č. l. 34 je založena zpráva OSSZ Strakonice z května 2021, ze které vyplynulo, že obžalovaný [REDAKCE] v období od 1. 1. 2020 doposud se nenachází v evidenci zaměstnanců vedených v registru pojištěnců České správy sociálního zabezpečení Praha, nebyly mu vypláceny dávky nemocenského pojištění, nenachází se v evidenci osob samostatně výdělečně činných a rovněž se nenachází v evidenci příjemců důchodů. Na č. l. 36 je založeno potvrzení Městského úřadu Strakonice o neexistenci zápisu v živnostenském rejstříku týkající se osoby obžalovaného [REDAKCE]
9. Na č. l. 40 je založeno sdělení Městského úřadu Strakonice, odboru vnitřních věcí, ze kterého vyplynulo, že obžalovaný byl v posledních pěti letech dvakrát projednáván pro přestupek, obě věci však byly odloženy. Na č. l. 48 je založen opis z evidence rejstříku trestů obžalovaného, ze kterého vyplynulo, že doposud má sedm záznamů. Z opisu z evidence přestupků založeného na č. l. 50 vyplývá, že v registru má doposud dva záznamy. Na č. l. 53-59 jsou založeny doklady týkající se exekučních řízení vedených proti obžalovanému, v roce 2021 se jedná o jedno exekuční řízení, v roce 2020 pak o čtyři exekuční řízení.
10. K osobě obžalovaného [REDAKCE] bylo dále zjištěno, že rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 14. 1. 2020 č. j. 3 T 114/2019-225 byl [REDAKCE] uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody na dva roky, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Uvedený rozsudek nabyt právní moci dne 14. 1. 2020. Trestním příkazem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 11. 3. 2020 č. j. 3 T 31/2020-83 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody na šest

měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu osmnáct měsíců a nad obviněným byl stanoven dohled. Obžalovaný neplatil výživné na syna [REDAKCE] v období od června 2019 do února 2020. Uvedený trestní příkaz nabyt právní moci dne 5. 5. 2020. Konečně trestním příkazem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 30. 9. 2020 č. j. 5 T 95/2020-66 byl obžalovaný [REDAKCE] opětovně uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody na šest měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvaceti čtyř měsíců a dále mu byla uložena zpřísnující podmínka, aby ve zkušební době podle svých sil hradil běžné i dlužné výživné. Uvedený trestní příkaz nabyt právní moci dne 3. 11. 2020, obžalovaný [REDAKCE] v tomto případě neplatil výživné od února 2020 do srpna 2020.

11. Po provedeném dokazování nezbyvá soudu než konstatovat následující. Obžalovaný [REDAKCE] je ze spáchání činu jednoznačně usvědčován výpovědí svědkyně [REDAKCE] navíc se sám k neplacení výživného doznává. Vše je dokreslováno i listinnými důkazy, především rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ve věci sp. zn. 20 Nc 43021/2019, kterým mu byla stanovena povinnost hradit výživné na svého nezletilého syna a přehledem neplacení výživného. Je bez jakýchkoliv pochyb, že obžalovaný [REDAKCE] zcela rezignoval na svou vyživovací povinnost vůči svému synovi [REDAKCE] výživné nehradí dlouhodobě. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] je nepochybné, že v tomto případě (v této trestní věci) obžalovaný nehradil výživné i v době od 29. 8. 2020 do 16. 6. 2021. Obžalovaný [REDAKCE] byl za neplacení výživného již v minulosti soudně trestán (a to opakovaně), je si tak plně vědom své vyživovací povinnosti a případných následků za neplnění těchto povinností. Obžalovaný [REDAKCE] se dlouhodobě o potřeby svého syna nezajímá, svou vyživovací povinnost nenahrazuje ani jiným způsobem.
12. Z provedeného dokazování je tak zřejmý celkový přístup obžalovaného k jeho zákonné vyživovací povinnosti. Již před nyní rozhodným obdobím obžalovaný nevyvinul žádnou snahu pro to, aby dostal svým povinnostem. Tímto způsobem života pokračoval i v nyní souzeném období. Soud tak nemá jakýchkoliv pochyb o tom, že popsáním přístupem a chováním obžalovaného je naplněna subjektivní stránka ve formě úmyslu nepřímého. Svým shora popsáním jednáním obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Zbývá doplnit, že obžalovanému v plnění vyživovací povinnosti nebránily ani zdravotní důvody, jak se snažil v rámci hlavního líčení prezentovat. Především je třeba upozornit, že obžalovaný nehradil výživné ani před tím než k uvedeným zdravotním problémům došlo (omrzliny) a navíc dle lékařské zprávy Nemocnice Strakonice a. s. obvyklá doba léčby tohoto zranění v takovém rozsahu činí tři až čtyři týdny. Obžalovaný navíc tak, jak se chová nezodpovědně vůči plnění svých vyživovacích povinností, tak se nezodpovědně choval i k léčbě svého onemocnění, když z lékařské zprávy Nemocnice Strakonice a. s. vyplývá, že na další kontrolu již se obžalovaný nedostavil.
13. Soud poté rozhodoval, jaký trest obžalovanému za jím spáchanou trestnou činnost uložit. Obžalovaný svým jednáním porušil zájem státu na zajištění zdárné výchovy dětí, jehož součástí je i zajištění finančních prostředků k jejich obživě. Obžalovanému nepolehčuje žádná okolnost. V jeho případě lze již konstatovat, že je speciálním recidivistou projednávaného trestného činu, neboť se jedná již o třetí řízení pro trestný čin dle § 196 trestního zákoníku. Je znovu nutné připomenout, že obžalovaný výživné nehradí dlouhodobě. Obžalovaný, přestože nezletilému ke dni vydání rozsudku ještě nebyly ani tři roky, výživné nehradí více jak roky dva (od června 2019). Nelze opomenout ani výši

celkového dluhu na výživném, nyní dosahující již téměř 50 000 Kč, což je pro samoživitelku nezanedbatelná částka.

14. Jestliže ani předchozí odsouzení nevedla k nápravě obžalovaného, nelze uvažovat o jiném trestu než trestu přímo spojeném s odnětím svobody. A navíc je nutné připomenout, že obžalovaný se dopustil nyní souzené trestné činnosti v době podmíněného odsouzení za jinou jeho trestnou činnost, a to především v době podmíněného odsouzení za zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku (odsouzení rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ve věci sp. zn. 3 T 114/2019) a v době podmíněných odsouzeních za trestnou činnost stejného charakteru (§ 196 trestního zákoníku). Je tak zřejmé, že předchozí dvě odsouzení za přečin zanedbání povinné výživy nevedla k nápravě obžalovaného.
15. Z provedeného dokazování vyplynulo, že obžalovaný se o svého syna vůbec nezajímá, výživu nezletilého nezajišťuje ani jiným způsobem. Naopak sám doznává a i z výpovědi [REDAKCE] vyplývá, že je dlouhodobým uživatelem alkoholu, tedy je schopen zajistit si příjem na to, aby se mohl věnovat této své zálibě a opatřit alkoholické nápoje, ale na plnění svých vyživovacích povinností mu již síly očividně nezbývají, raději na ně rezignoval. U obžalovaného [REDAKCE] není naděje, že by jej bylo možné napravit jiným trestem, když k jeho nápravě, ke změně způsobu života, nevedlo trojnásobné odsouzení k podmíněnému trestu. V jeho případě by nepřicházel v úvahu trest peněžitý, neboť je zřejmé, že obžalovaný je nemajetným, trvalému zaměstnání se vyhýbá. K nápravě by nevedl ani trest obecně prospěšných prací, když k tomu nevedlo ani trojnásobné podmíněné odsouzení. Již v přípravném řízení v rámci svého výsledku avizoval, že má domluvenou práci jako dělník ve výrobě, zhruba o měsíc a půl později v rámci hlavního líčení uváděl to samé, aniž by jakoukoliv práci měl zajištěnu. Potvrdila se tak slova svědkyně [REDAKCE] podle kterých obžalovaný pouze neustále slibuje, že si práci najde a dlužné výživné uhradí. Je třeba vyzdvihnout, že je v zájmu společnosti, aby chránila nezletilé, kterým povinný dlouhodobě nehradí či nepřispívá na jejich výživu.
16. Ze všech těchto důvodů proto soud obžalovanému uložil již trest nepodmíněný ve výši osmi měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonících ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok učiněn nebyl.

Osoba oprávněná napadnout rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

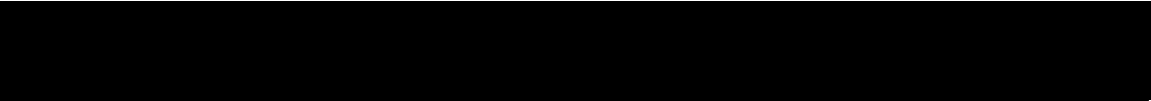
Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Strakonice 2. 8. 2021

JUDr. Tomáš Uldrich v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Marta Petrovcová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonících rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivanou Kolářovou v hlavním líčení konaném dne 9. 9. 2020

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ ve ██████████, CNC frézař ve firmě ČZ Strakonice, a. s., formálně trvale bytem ██████████ na adrese pro účely doručování ██████████

je vinen, že

v době od 1. 9. 2019 do sdělení podezření, tj. do 6. 5. 2020 (doručení návrhu na potrestání), v ██████████ okres Strakonice, ani nikde jinde, úmyslně neplnil svou vyživovací povinnost, která mu vyplývá z ustanovení § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, na nezletilého syna ██████████ nar. ██████████ jejíž výše mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 4. 3. 2016 č. j. 2 Nc 43012/2016-21, pravomocným dne 22. 3. 2016, kdy se zavázal přispívat počínaje dnem 1. 2. 2016 na výživu nezletilého ██████████ částkou 5 000 Kč měsíčně splatnou vždy do každého 20. dne v měsíci předem k rukám matky dítěte ██████████ nar. ██████████ trvale bytem ██████████ kdy za rozhodné období zaplatil pouze jednou a to dne 8. 12. 2019 částku ve výši 3 000 Kč, jiným způsobem výživu svého dítěte také nezajišťoval, a za rozhodné období tak dluží na běžném výživném částku ve výši **37 000 Kč**,

výživné neplatil zejména proto, že byl bez zaměstnání a nezaevidoval se jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce,

tedy

neplnil úmyslně svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k **nepodmíněnému** trestu odnětí svobody na **1 (jeden) rok**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen na náhradě škody zaplatit poškozené [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] dlužné výživné (§ 43 odst. 1 tr. ř.) v částce 37 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Ve věci byl podán návrh na potrestání obviněného [redacted] kde rozhodné období neplacení výživného bylo vymezeno dobou od 1. 9. 2019 do sdělení podezření, tj. do 16. 2. 2020 a dlužné výživné bylo vyčísleno na částku 27 000 (nesprávně, neboť za toto období dlužil na výživném částku pouze ve výši 22 000 Kč). Tím, že k doručení návrhu na potrestání obviněnému došlo až dne 6. 5. 2020, a do této doby také i dále nebylo výživné placeno, je nutné vymezit rozhodné období neplacení výživného dobou od 1. 9. 2019 do 6. 5. 2020, neboť až doručením návrhu na potrestání obviněnému dochází ke sdělení podezření, a dlužné výživné tak za tuto dobu činí již částku 37 000 Kč.
2. Z důkazů provedených v průběhu hlavního líčení byl tak zjištěn ve výroku uvedený skutkový děj. Těmito důkazy byla výpověď obžalovaného [redacted] vysvětlení podané do úředního záznamu matkou jeho nezl. syna – [redacted] a její svědeckou výpovědí, a rovněž i listinné důkazy: rodný list, rozsudek Okresního soudu ve Strakonících ze dne 4. 3. 2016 č. j. 2 Nc 43012/2016-21, zprávy, pověření, exekuční návrh, sdělení, exekuční příkaz, výpis z EKŘ, výpis z evidence vězňů, výpis z registru vozidel a přehled dlužného výživného s přílohou. Z osobních charakteristik obžalovaného, rejstříku trestů a rejstříku přestupků, a spisů s rozhodnutími o předchozích odsouzeních a usnesení o zastavení jeho dalších trestních stíhání byl zjištěn dosavadní způsob života obžalovaného.
3. **Obžalovaný** [redacted] v přípravném řízení odmítl uvádět jakékoli informace o osobních poměrech a využil rovněž svého práva ve věci nevypovídat. Zmínil pouze, že je bez zaměstnání a že dlužné výživné ve výši 5 000 Kč od září 2019 do doby svého výslechu dne 16. 2. 2020 nedoplatil. Na hlavním líčení potvrdil, že za období od 1. 9. 2019 do 6. 5. 2020, kdy mu byl doručen návrh na potrestání, dluží na výživném částku 37 000 Kč, neboť dne 8. 12. 2019 na něm uhradil částku 3 000 Kč. Žádnou další částku na takto dlužném výživném již neuhradil, a to ani do současnosti. Dále uvedl (ale nijak nedoložil), že od února 2020 nastoupil jako číšník na Smí na Šumavě, avšak podnik kvůli koronavirové krizi změnil majitele a ten změnil i personál. Proto řešil práci odjezdem do Holandska, kde pracoval ve skladu a nepřišel tak na hlavní líčení. Tam měl být po napadení hospitalizovaný v nemocnici, proto se vrátil a snažil si sehnat práci zde, což se mu mělo podařit ve firmě ČZ Strakonice, a. s., jako CNC frézař. Novému zaměstnavateli ale svou vyživovací povinnost nenahlásil a poté, co bude v práci 3 měsíce, chce požádat o insolventci. Má z dřívějších závazků asi 11 menších exekucí od 8 000 – 27 000 Kč, celkem jde o částku cca 150 000 Kč, což mu budou strhávat z platu a přednostně i výživné. Během celého rozhodného období vždy pracoval, ale jen tzv. „na černo, a to účelově, aby tak tento jeho výdělek cca 15 000 Kč měsíčně nebyl exekučně postížitelný. Náklady na domácnost a bydlení platila převážně jeho přítelkyně [redacted] z rodičovského příspěvku. Obžalovaný s ní žije 4 roky a mají spolu nezl. dceru [redacted] nar. [redacted] na níž však výživné soudně upraveno není. Od počátku r. 2020 spolu bydlí v jiném bytě, kde náklady

na bydlení činí 9 000 Kč, předtím bydleli na jeho doručovací adrese, kde náklady na bydlení činily 11 000 Kč. Přítelkyně už 1/2 roku pracuje, nejdříve brigádně v OD Kaufland a nyní zde i na částečný úvazek. Obžalovaný na bydlení přispíval z občasných brigád, v r. 2019 pracoval i ve firmě svého otce, ale nepohodli si ohledně výplaty, ale převážně tehdy ze svých příjmů upřednostňoval před placením výživného na syna úhradu svých dluhů z let 2016-2017 ve výši cca 150 000 Kč, které měl z hazardních her a nadměrného pití alkoholu, a které pak v rozhodném období splácel částkami 8 000 Kč - 9 000 Kč měsíčně. Jeho předchozí trestní stíhání pro neplacení výživného bylo pak zastaveno poté, co uhradil dlužné výživné ve výši 42 000 Kč, ale i tak na něm celkem za všechna neuhrazená období dluží cca 130 000 Kč. Jeho veškeré dluhy tak v současnosti mohou dosahovat částky 300 000 Kč - 350 000 Kč, a má ještě další nikde neevidovaný dluh ve výši 150 000 Kč. Obžalovaný také žádal i o snížení výživného, kdy částka 5 000 Kč byla stanovena podle jeho výdělků v SRN, pak pracoval jako krupier v kasinu, dojížděl do Prahy a měl výplatu jen 10 500 Kč, neboť zbytek mu strhávali za ubytování, ale návrh byl soudem zamítnut s tím, aby si našel lepší práci. Se synem se obžalovaný snažil udržovat kontakt a kupoval mu oblečení, avšak upřesnil, že toto oblečení nosil jen při pobytech u obžalovaného a dárky mu pořizovat nemůže, ale snaží se mu věnovat osobně. Podle obžalovaného měla poškozená 4 zaměstnání i po dobu jejich manželství, tj. i v době jeho nadstandardního příjmu z práce v SRN, takže se její finanční situace nezměnila.

4. Z úředního záznamu o vysvětlení podaném podle § 158 odst. 6 tr. ř. [redacted] bylo zjištěno, že s obžalovaným řeší neplacení výživného již opakovaně od r. 2017, obžalovaný byl za to 2x i odsouzen a pouze v případě trestního oznámení v r. 2019 za neplacení výživné tam pak obžalovaný dlužné výživné za rozhodné období doplatil a jeho trestní stíhání tak skončilo. Od r. 2017 se také snaží dosud splatné výživné vymáhat na obžalovaném exekučně, ale bez úspěchu. Obžalovaný má na nezl. syna podle rozsudku zdejšího soudu platit měsíčně částku 5 000 Kč výživného do každého 20. dne v měsíci, avšak vždy jen sliboval nápravu v placení výživného a to v podstatě jen po jejím upozornění, že je ve zkušebních dobách za předchozí neplacení výživného, ale po příslibu zaplacení částky 10 000 Kč předal poškozené dne 8. 12. 2019 pouze 3 000 Kč, s tím, že zbytek doplatí, což neučinil. Za dobu od 1. 9. 2019 do 2. 1. 2020 (den podání vysvětlení do úředního záznamu) dlužil na výživném již částku 22 000 Kč. V r. 2019 podal obžalovaný návrh na snížení výživného, s tím, že má nízké příjmy, avšak zdejší soud ji pod sp. zn. 2 P a Nc 4/2019 zamítl s tím, že se žadatel ani nesnažil si práci najít. Obžalovaný se jí vždy ohledně neplacení výživného vymlouval na dluhy z minulosti, které však má mít především z hazardních her, a rovněž na nedostatečný příjem, ač pracoval v kasinu v Praze, a také u svého otce ve firmě na zahradnické práce. Obžalovaný má další nezl. dítě se svou přítelkyní [redacted] u níž bydlí. Nezl. [redacted] měl běžné potřeby a v době, kdy navštěvoval mateřskou školu, činily náklady na školku, kroužky a obědy částku 1 000 Kč měsíčně. Se synem bydlí u otce v pronajatém bytě a kromě hlavního pracovního poměru má i 3 brigády, takže neplacením výživného obžalovaným nezletilý nouzí netrpí. Obžalovaný se se synem stýká 1x za 14 dní podle domluvy, ale pouze k Vánocům 2019 mu poskytl 1 dárek, jinak mu dárky nedává. *Poškozená pak byla ve smyslu § 101 odst. 3 tr. ř. dílem doplňkově vyslechnuta i jako svědkyně ve smyslu rozhodnutí č. 15 trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 10. 2016 (usnesení Vrchního soudu v Praze, soudu pro mládež, ze dne 21. 11. 2013 sp. zn. 1 Tmo 21/2013) - „Pokud je podle § 211 odst. 6 tr. ř. se souhlasem státního zástupce a obžalovaného přečten v hlavním líčení úřední záznam o vysvětlení (§ 158 odst. 6 předposlední věta tr. ř.), lze v případě potřeby klást svědkovi, o jehož vysvětlení byl úřední záznam pořázen, otázky k doplnění jeho svědecké výpovědi nebo k odstranění neúplnosti, nejasnosti a rozporů ve smyslu § 101 odst. 3 tr. ř. V tomto případě jde o výjimku, kdy se ustanovení § 158 odst. 6 poslední věta tr. ř. neuplatní.“* Z výpovědi svědkyně [redacted] bylo zjištěno, že ani v době od února do dubna 2020 obžalovaný běžné výživné na nezl. syna neplatil, takže za období od 1. 9. 2019 do 6. 5. 2020 již na výživném

dluží celkem 37 000 Kč. Nadále má 4 pracovní aktivity, a to jako zdravotní sestra u obvodního lékaře MUDr. Koce na Klinice FK s. r. o. v Horažďovicích, a pak 3 dohody o provedení práce, a to dentální hygiena jak v Horažďovicích na téže klinice, tak o sobotách v Praze na klinice Perfect Smile, a pak dochází i do Dětského centra ve Strakoniciích, kam docházela již v době soužití s obžalovaným, avšak další brigády přidala až od doby, kdy neplatil výživné. V rozhodném období tak její příjem činil 20 000 Kč čistého + 5 000 Kč. Nezl. [REDAKCE] od 1. 9. 2020 nastoupil do 1. třídy, a náklady na něj se zvýšily zejména nákupem vybavení do školy, avšak jinak má jen běžné potřeby dítěte tohoto věku. Nemá partnerský vztah a náklady na bydlení hradí otci svědkyně 1/2, kdy včetně vody a elektřiny jde o částku 4 000 Kč (celkové náklady 8 000 Kč) a rovněž i 1/2 nákladů na uhlí ve výši 6 000 Kč (celkové náklady 12 000 Kč). Obžalovaný se od února 2019 do 6. 5. 2020 se synem vídal pravidelně, bral si ho i k sobě do domácnosti. Pak měl období, kdy se se synem vídal nepravidelně, nap. se nyní vrátil z ciziny na konci července a celý stěpen se tak vůbec neozval. Obžalovaný za období od února 2019 do 6. 5. 2020 synovi nekoupil nad rámec výživného nic, až nyní mu koupil boty na tělocvik do školy.

5. Z **listinných důkazů** bylo zjištěno: Z rodného listu nezletilého [REDAKCE] vyplývá, že se narodil dne [REDAKCE] Z rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 4. 3. 2016 č. j. 2 Nc 43012/2016-21, pravomocného dne 22. 3. 2016, je zřejmé, že jím byla schválena dohoda rodičů, v níž se obžalovaný zavázal přispívat počínaje dnem 1. 2. 2016 na výživu nezletilého [REDAKCE] částkou 5 000 Kč měsíčně splatnou vždy do každého 20. dne v měsíci předem k rukám matky dítěte [REDAKCE] Obžalovaný byl tehdy zaměstnán v SRN s příjmem 35 000 Kč měsíčně, zatímco příjem poškozené z dohody o provedení práce v Dětském centru byl za r. 2015 v celkové výši 7 515 Kč.
6. Podle přehledu dlužného výživného sestaveného poškozenou je zřejmé, že za rozhodné období obžalovaný uhradil pouze částku 3 000 Kč v prosinci 2019 a za dobu celkového neplacení výživného od 1. 7. 2017 do ledna 2020 tak již na něm i po dílčích úhradách za předchozí období dluží částku 113 872 Kč. Z přílohy k tomuto vyčíslení je pak zřejmé pracovní vyřízení poškozené v zaměstnání i práci konané na dohody o provedení práce.
7. Ze zpráv je dále zřejmé, že Úřad práce – kontaktní pracoviště Strakonice obžalovaného naposledy jako uchazeče o zaměstnání vedl v době od 1. 3. 2011 do 1. 5. 2011 a od září 2019 nepobíral obžalovaný ani žádné dávky státní sociální podpory ani dávky hmotné nouze ani dávky pro osoby se zdravotním postižením. Okresní správa sociálního zabezpečení ho neeviduje ani v evidenci zaměstnanců, v registru osob, jimž jsou vypláceny dávky nemocenského pojištění a ani v evidenci příjemců důchodů.
8. Okresní soud ve Strakoniciích eviduje pouze 1 exekuci na výživné u obžalovaného pod sp. zn. 15 EXE 1447/2017, exekutor byl pověřen jeho vymožením pod sp. zn. 67 EX 24671/17 dnem 24. 11. 2017 na základě exekučního návrhu poškozené, který již tehdy uváděl dlužné výživné částkou 20 000 Kč. Ze sdělení exekutora, exekučního příkazu a výpisu z EKŘ (evidenční karty řidiče) je zřejmé, že obžalovanému bylo i pozastaveno řidičské oprávnění, ale za rozhodné období uvedené ve výroku nebylo na dlužném výživném nic exekučně vymoženo. Podle výpisu z registru vozidel jsou na obžalovaného stále evidovány 3 osobní automobily: Peugeot 106 RZ [REDAKCE], VW Passat RZ [REDAKCE] a Renault Laguna Grandtour RZ [REDAKCE] Z výpisu z evidence vězňů je zřejmé, že v rozhodném období nebyl ve vazbě ani ve výkonu trestu.
9. Z osobních charakteristik **obžalovaného** - rejstříku přestupků, vyplývá, že dosud nebyl přestupkově postihován. Z rejstříku trestů a příslušných spisů a rozhodnutí je zřejmé, že od r. 2018 má v rejstříku trestů již 3 záznamy o odsouzení, z toho 2x za neplacení výživného. Trestním příkazem Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 18. 4. 2018 č. j. 18 T 50/2018-63, pravomocným dne 25. 8. 2018, byl odsouzen za úmyslný přečin zanedbání povinné

- výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaný od 1. 7. 2017 do 9. 3. 2018 (dluh na výživném 39 872 Kč), k podmíněnému trestu odnětí svobody na 8 měsíců se zkušební dobou na 18 měsíců, tj. do 25. 2. 2020, při zpřísnující podmínce úhrady dlužného výživného. Zkušební doba mu pak byla prodloužena, pravomocně dnem 27. 1. 2020, o 1 rok, tj. do 25. 2. 2021. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 9. 2018 pod sp. zn. 52 T 148/2018, pravomocně dnem 25. 10. 2018, byl odsouzen za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody na 3 měsíce se zkušební dobou na 18 měsíců, tj. do 25. 4. 2020. Trestním příkazem Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 19. 11. 2018 č. j. 5 T 117/2018-40, pravomocným dne 16. 2. 2019, byl odsouzen za úmyslný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaný od 1. 3. 2018 do 25. 10. 2018 (dluh na výživném 38 000 Kč), k podmíněnému trestu odnětí svobody na 10 měsíců se zkušební dobou na 24 měsíců, tj. do 16. 2. 2021, při zpřísnující podmínce úhrady běžného i dlužného výživného.
10. Usnesením Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 22. 8. 2019 č. j. 18 T 87/2019-49, pravomocným dne 17. 1. 2020, bylo pak zastaveno trestní stíhání obžalovaného za úmyslný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, s dobou činu od 26. 10. 2018 do 1. 8. 2019 (dluh na výživném ve výši 38 000 Kč takto uveden v návrhu na potrestání a dne 5. 8. 2019 pak uhrazena do té doby dlužná částka ve výši 43 000 Kč). Usnesením Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 21. 1. 2019 č. j. 5 T 5/2019-92, pravomocným dne 12. 2. 2019, bylo pak zastaveno trestní stíhání obžalovaného za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, s dobou činu dne 31. 1. 2017 (škoda ve výši 20 000 Kč).
 11. Návrh na doplnění dokazování nebyl učiněn a ani provedení dalších důkazů se samo nenabízelo a bylo by i tak nadbytečné, neboť skutkový stav byl v souladu s **§ 2 odst. 5 tr. ř.** zjištěn bez důvodných pochybností již z dosud provedených důkazů. Soud všechny důkazy provedené ke sporným skutečnostem hodnotil, jak bylo již výše rozvedeno, v souladu s ustanovením **§ 2 odst. 6 tr. ř.**, tj. podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
 12. Obžalovaný je ze spáchání činu zcela jednoznačně usvědčován jak svou výpovědí, tak údaji a svědectvím [redacted] ale i listinnými důkazy. Z toho, co k věci sdělila [redacted] přitom není patrný jakýkoliv mstivý motiv ve vztahu k obžalovanému, tedy jakékoli snahy situaci popisem výrazně zdramatizovat či citelně rozšířit postupně popis děje k tíži obžalovaného, ba právě naopak se ve všech tvrzeních se tato shodovala s listinnými důkazy a v tomto směru byla tak zdrženlivá a výlučně realisticky popisná. Okruh důkazů o výsledcích šetření majetkových poměrů v podobě zpráv úřadů pak spolu navzájem koresponduje natolik, že tvoří pevně uzavřený okruh nepřipouštějící jiný výklad, než tak, jak je tento skutek popsán ve výroku. Protože se tyto důkazy jeví jak samostatně tak ve svém souhrnu natolik věrohodné, má z nich soud za zcela bezpečně prokázané, že výživné ve výši 5 000 Kč, ohledně něhož se obžalovaný naposledy v případě nezl. syna [redacted] dohodl s matkou nezletilého, a to s přihlédnutím i k jeho další stávající výživovací povinnosti, tak mohl obžalovaný bez problémů platit ve stejné výši i během celého rozhodného období.
 13. Nezl. syn [redacted] se obžalovanému narodil již v r. 2013 a proto měl obžalovaný zvážit, zda je sám výdělečně natolik schopný a aktivní, aby ve svém novém partnerském vztahu mohl zplodit další dítě a přijmout tak na sebe další závazek jeho zákonné výživy, když se mu nezl. dcera [redacted] narodila v r. 2018, přičemž jak sám uvedl, a listinné důkazy k exekučnímu řízení i trestního stíhání ohledně neplacení výživného pro jeho nezl. syna to dokládají, že již v r. 2017 výživné na svého syna přitom přestal platit. Obžalovaný nejen doznal, že výživné v rozhodném období neplatil a nezpochybnuje ani výši dluhu na něm tak, jak je uvedeno ve výroku, ale dokonce potvrdil, že jen z prací tzv. „na černo“ měl v rozhodném období

příjem 15 000 Kč měsíčně a že tak měl volných 8 000 Kč - 9 000 Kč měsíčně na splacení svých jiných pohledávek, které se rozhodl svévolně upřednostnit namísto plnění své zákonné povinnosti vyživovat svého nezl. syna. Ohledně něho dokonce vyživovací povinnost ještě ani nenahlásil svému těsně před termínem hlavního líčení zajištěnému zaměstnavateli. Pokud by tak obžalovaný vynaložil veškeré myslitelné úsilí, které lze na něm, jako na osobě, která je ze zákona povinna vyživovat nezl. dítě (děti), požadovat, pak by při příslušném zvýšení vlastní aktivity v tomto směru si mohl nalézt a udržet nejen řádné a legální zaměstnání, ale tak, jako poškozená, by si jich mohl doplnkově najít několik, neboť není již pouze na jeho úvaze, jaká pracovní aktivita, kde a s jakým výdělkem mu osobně vyhovuje, ale jako rodič 2 nezl. dětí si v tomto případě nemohl své zaměstnání vybírat pouze podle svých představ, protože na jeho volbě vážil oprávněný zájem další osoby, a to nezl. dítěte na uspokojení jeho potřeb v podobě řádného a včasného placení běžného výživného a úhradě dlužného výživného.

14. Obžalovaný tak k plnění zákonné povinnosti vyživovat nezl. dítě zvolil velmi laxní přístup, kdy místo stálých pracovních možností, které se mu v předmětné době evidentně nabízely, si další finanční prostředky zajišťoval neoficiální pracovní aktivitou a z nich pak kromě své vlastní obživy pak selektivně plnil vyživovací povinnost jen k nezl. dceři, s jejíž matkou žil ve společné domácnosti. S nezl. [REDAKCE] se obžalovaný stýká, ale neposkytuje mu jiné pravidelné a svou povahou dostačující plnění, které by mohlo být považováno za řádnou náhradu vyživovací povinnosti.
15. *Vyživovací povinnost vůči nezl. synovi obžalovanému vyplývá z ustanovení § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění.* Již samotným charakterem je výživné pravidelným, tj. měsíčně se ve shodné částce i opakujícím peněžitým plněním, splatným předem, sloužícím především k uspokojení těch nejzákladnějších potřeb jak nezl. dítěte, tak i dítěte již zletilého, které se však soustavným studiem připravuje na své budoucí povolání a v této rozhodné době zatím není schopno se samo živit. Těmito potřebami jsou zejména úhrada jeho stravy (i proto je nazýváno výživným) a rovněž pak i jeho ošacení a potřeb studia i mimoškolních aktivit pomáhajících rozvíjet osobnost dítěte.
16. Zatímco obžalovanému v řádném a včasném plnění této jeho vyživovací povinnosti nebránila žádná relevantní skutečnost, a to dokonce ani vznik další vyživovací povinnosti k nezl. dceři, tak matka jeho nezl. syna musela zvýšit úsilí o zajištění jeho výživy a nákladů na bydlení soustavným vykonáváním dalších 3 pracovních aktivit k jejímu hlavnímu zaměstnání. Při absenci řádného a včasného plnění vyživovací povinnosti obžalovaným, se jí však dařilo poskytnout nezl. synovi potřebnou péči pouze ze svého příjmu, a v důsledku neplacení výživného obžalovaným v předmětném období syn nouzí netrpěl. Plnění vyživovací povinnosti nenahrazoval obžalovaný ani jiným způsobem, tj. např. pravidelným zajišťováním materiálních prostředků nezbytných k obživě, ošacení a úhradě běžných životních potřeb svého syna, ani se na ní nepodílel svou osobní péčí, nad rámec běžných kontaktů se synem v rámci upraveného styku.
17. Protože se tyto důkazy jeví jak samostatně tak ve svém souhrnu natolik věrohodné, má z nich soud za zcela bezpečně prokázané, že v případě vyvinutí odpovídající aktivity obžalovaného pro získání řádného a stálého pracovního poměru, ev. i dalších pracovních příležitosti, by pak jeho finanční situace byla ještě příznivější, než ta, které dosahoval pracemi tzv. „na černo“, avšak i tyto pracovní aktivity mu během celé rozhodné doby umožňovaly hradit výživné na nezl. syna [REDAKCE] v plné výši 5 000 Kč měsíčně, a to aniž by přitom bylo ohroženo plnění další následně vzniklé vyživovací povinnosti obžalovaného. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný si neplnil vyživovací povinnost k nezl. synovi [REDAKCE] v době od 1. 9. 2019 do 6. 5. 2020 (den doručení návrhu na potrestání obviněnému), a za uvedené období tak dluží na běžném výživném celkem částku 37 000 Kč. Obžalovaný si tak neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce. Byl

si také vědom i toho, že tímto svým jednáním může takové následky, tj. porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem i způsobit, a pro případ, že je způsobil, s tím byl srozuměn. Tímto mu prokázaným jednáním tak po subjektivní i objektivní stránce naplnil obžalovaný znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. S ohledem na charakter činu a důkazy ve věci, i předchozí odsouzení za stejnou trestnou činnost, lze bezpečně uzavřít, že jednal minimálně ve formě **úmyslu nepřímého**, jak již výše rozvedeno.

18. Soud pak vzal v úvahu při ukládání druhu a výše trestu i okolnosti uvedené v § 38 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku a zvážil, že obžalovaný porušil zájem státu na zajištění zdárné výchovy dětí, jejíž součástí je i zajištění finančních prostředků k jejich obživě. Obžalovanému částečně polehčuje pouze jeho doznání, které však s ohledem na okolnosti případu nelze bez dalšího přeceňovat. Šlo o jednání úmyslné, které však pro nezl. syna nemělo žádné vážnější následky v podobě materiální nouze. Pohnutkou obžalovaného zde byl nezájem řešit jiné než své osobní finanční potřeby, ev. upřednostňoval pak úhradu jak výživného u svého dalšího nezl. dítěte, tak zjevně i svých jiných nepřednostních závazků vzniklých z lehkomyšlného způsobu života, jak ostatně obžalovaný sám připustil (hazardní hry, alkohol). Bylo přihlédnuto i k době, po kterou čin trval i k výši dluhu na výživném, u něhož dosud nedošlo ani k částečné úhradě. Protože ve výroku uvedený trestný čin obžalovaný spáchal během 3 zkušebních dob podmíněných odsouzení, z toho ve 2 případech šlo o odsouzení za stejnou trestnou činnost jako nyní, je zřejmé, že na obžalovaného již nelze výchovně působit alternativním trestem a je nutné přikročit k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, a to v sazbě až 1 rok. Proto byl obžalovanému, který je zde již speciálním recidivistou, uložen **nepodmíněný trest odnětí svobody na 1 rok**, tedy na samotné horní hranici sazby, a pro jeho výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť nejsou dány podmínky pro výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou.
19. S požadavkem na náhradu škody se řádně a včas připojila poškozená [redacted] s částkou 37 000 Kč dlužného výživného (§ 43 odst. 1 tr. ř.). Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že jednáním obžalovaného byla této poškozené majetková škoda v uvedené částce způsobena, a protože nebyla dosud obžalovaným uhrazena, bylo mu takto uloženo ji této poškozené v této výši i zaplatit (§ 228/1 tr. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (§ 248 odst. 1 tr. ř., § 251 tr. ř., § 252 tr. ř.).

Odvolání mohou podat: státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody, nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení; a tyto osoby i proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 tr. ř.).

V neprospěch obžalovaného může rozsudek v téže lhůtě napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení (§ 247 odst. 1 tr. ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou v téže lhůtě podat odvolání kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho opatrovník a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 také odůvodněno tak, aby bylo patrné v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo (§ 249 tr. ř.).

Strakonice 9. 9. 2020

JUDr. Ivana Kolářová v. r.
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonících rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Uldrichem v hlavním líčení konaném dne 18. prosince 2018 ve Strakonících

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ v ██████████ nezaměstnaný, trvale bytem ██████████
██████████, toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Plzeň - Bory,

je vinen, že

od 24. 8. 2016 do sdělení obvinění, tj. do 27. 11. 2017, v ██████████ okr. Strakonice, ani nikde jinde, úmyslně neplnil svou vyživovací povinnost na svoji nezletilou dceru ██████████ nar. ██████████ když vyživovací povinnost mu vyplývá z ustanovení § 910 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, a její výše byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 15. 7. 2014, č. j. 12 P 3/2014-79, pravomocným dne 3. 9. 2014, na částku 2 500 Kč, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky ██████████ nar. ██████████ trv. bytem ██████████ okr. Strakonice, přičemž na běžném výživném zaplatil v roce 2017 pouze dne 17. 7. částku ve výši 2 500 Kč a dne 16. 8. částku ve výši 2 500 Kč, a za výše uvedené období tak dluží na výživném 32 500 Kč,

výživné neplatil přesto, že má vystaveno živnostenské oprávnění s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, již od 10. 7. 2013 na dobu neurčitou, avšak do 14. 11. 2017 pracuje na základě uzavřené dohody o provedení práce, vyživovací povinnost však neoznámil a od 15. 11. 2017 je veden jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce ČR, Kontaktním pracovišti Plzeň-sever,

tedy

neplnil úmyslně svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k **nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení má soud za prokázaný skutkový děj, kdy obžalovaný v době od 24. 8. 2016 do 27. 11. 2017 úmyslně neplnil svoji vyživovací povinnost na nezletilou dceru [REDAKCE]
2. Obžalovaný [REDAKCE] se k činu plně doznal. Vypověděl, že v období uvedeném v obžalobě, tedy v době od 24. 8. 2016 do 27. 11. 2017 kromě dvou plateb neplatil výživné na svou dceru [REDAKCE] a že je připraven nést za to plnou odpovědnost. O tom, že je zabezpečena výživa dcery věděl od bratra její matky, s nímž je po celou dobu v kontaktu. Uznal, že dcera nárok na výživné má a že dluh na výživném za uvedené období odpovídá částce 32 500 Kč. Dále uvedl, že o dceru zájem má, chtěl se s ní vidat, ale její matka si to nepřála. Dokonce podal návrh na úpravu styku, ale vzal ho zpět poté, co mu matka [REDAKCE] sdělila, že jí tím naruší vztah se současným manželem, a on nechtěl dělat zle. Dceru neviděl již rok a půl. Ke svým poměrům uvedl, že má dluhy ve výši kolem milionu korun, které se snaží splácet. V říjnu 2018 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody do věznice Pankrác. Jelikož tam nebyla práce, nechal se přeradit do věznice Plzeň - Bory, aby tam mohl pracovat a platit tak výživné a splácet dluhy. Před nástupem do výkonu trestu pracoval dva měsíce u společnosti Prim, kde měl plat kolem 25 000 Kč. Dceři však z těchto peněz nic neposlal.
3. Svědkyně [REDAKCE] vypověděla, že obžalovaný je otcem její dcery [REDAKCE]. Za uvedené období zaplatil výživné pouze za červenec 2017 a za srpen 2017 vždy ve výši 2 500 Kč, jinak nezaplatil nic. Dosud neuhradil dluh na výživném za předchozí období a ani po listopadu 2017 výživné nehradí. Uvedla, že obžalovaný se o dceru nezajímá, nikdy nezavolá, aby se zeptal, jak se má, neposílá jí dárky. Viděl se s ní naposledy před pěti lety. Dcera nastoupila do školy do první třídy a obžalovaný nepřispěl nic ani na školní docházku. Je pravda, že obžalovaný v létě 2017 podal návrh na úpravu styku, ale ten vzal následně zpět s odůvodněním, že nastupuje do výkonu trestu a že by tedy nemohl vztah s dcerou navázat. Svědkyně dále vypověděla, že by v budoucnu styku obžalovaného s dcerou nebránila, pokud by obžalovaný začal žít řádným životem, přestal by páchat trestnou činnost a neměl by problémy s alkoholem. Svědkyně dodala, že dcera nemá zvláštní výdaje spojené například s léčbou, je zdravá a výdaje s ní spojené odpovídají jejímu věku. Výživu dcery je schopna zabezpečit především díky své nové rodině - je vdaná již téměř pět let, s manželem má ještě jednu dceru. Dcera [REDAKCE] nouzí netrpí.
4. Z rodného listu [REDAKCE] vyplývá, že jejím otcem je obžalovaný. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 15. 7. 2014, č. j. 12 P 3/2014-79, byla obžalovanému počínaje dnem 1. 7. 2013 stanovena povinnost přispívat na výživu nezletilé [REDAKCE] částkou 2 500 Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky. Dle sdělení Okresního soudu v Příbrami tento soud ke dni 21. 8. 2017 neevidoval žádný návrh na snížení či zvýšení stanoveného výživného. Z ústřížků poštovních poukázek soud zjistil, že obžalovaný uhradil výživné ve výši 2 500 Kč za měsíc červenec 2017 a ve výši 2 500 Kč za měsíc srpen 2017. V návrhu na úpravu styku k nezletilé dceři [REDAKCE] ze dne 17. 7. 2017 obžalovaný uvedl, že dceru viděl naposledy v srpnu 2013 a že mu její matka neumožňuje se s ní setkat. Ze žádosti

Shodu s prvopisem stvrzuje Marta Petrovcová.

obžalovaného adresované Exekutorskému úřadu v Písku vyplývá, že proti obžalovanému je vedena exekuce ohledně dlužného výživného na nezletilou [REDAKCE]. Ze zprávy Úřadu práce ve Strakonících soud zjistil, že [REDAKCE] nikdy nepobírala dávky hmotné nouze. Dle sdělení ČSSZ Praha byl obžalovaný v době od 10. 7. 2013 do 12. 11. 2017 veden jako osoba samostatně výdělečně činná, od 1. 8. 2016 do 29. 11. 2017 nepobíral důchod ani nemocenské dávky a není u něj evidován za toto období žádný zaměstnavatel. Ze sdělení Živnostenského úřadu Strakonice se podává, že obžalovaný má od 10. 7. 2013 živnostenské oprávnění s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a to na dobu neurčitou. Ze sdělení agentury PERSO-MB, s.r.o. vyplývá, že obžalovaný od 14. 11. 2017 u ní pracoval na základě uzavřené dohody o provedení práce a že vyživovací povinnost k nezletilé dceři neoznámil. Ze zprávy Úřadu práce Plzeň-sever soud zjistil, že obžalovaný byl od 15. 11. 2017 evidován jako uchazeč o zaměstnání.

5. K osobě obžalovaného soud ze zprávy Městského úřadu Nýřany zjistil, že tímto správním orgánem nebyl obžalovaný nikdy postížen pro přestupek. V opisu z evidence přestupků má obžalovaný pouze jeden záznam, když dne 12. 4. 2017 mu byla uložena bloková pokuta za přestupek proti veřejnému pořádku (znečištění veřejného prostranství).
6. V opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob má obžalovaný celkem 10 záznamů. Z toho dvakrát byl odsouzen za trestný čin zanedbání povinné výživy.
7. Trestním příkazem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 14. 12. 2015, č. j. 5 T 152/2015-88, byl obžalovaný odsouzen za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku za neplnění vyživovací povinnosti na dceru [REDAKCE] v období od 3. 9. 2014 do 2. 11. 2015 k trestu odnětí svobody na 8 měsíců podmíněně odloženého na zkušební dobu 18 měsíců. Zároveň mu soud uložil, aby ve zkušební době podle svých sil hradil dlužné i běžné výživné.
8. Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 12. 1. 2017, č. j. 18 T 126/2016-69, byl obžalovaný za neplnění vyživovací povinnosti na dceru [REDAKCE] v době od 3. 11. 2015 do 23. 8. 2016 uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Zároveň mu soud uložil, aby po dobu výkonu tohoto trestu podle svých sil uhradil dlužné výživné. Dle sdělení Probační a mediální služby Plzeň obžalovaný ke dni 22. 11. 2017 odpracoval jen 18 hodin uloženého trestu.
9. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 17. 10. 2017, č. j. 10 T 110/2017-84, byl obžalovanému za přečiny krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), písm. b) trestního zákoníku, neoprávněné užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterých se dopustil v noci z 13. na 14. 10. 2017, uložen mimo jiné úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců.
10. Usnesením ze dne 17. 12. 2018, č. j. 1 ZT 165/2018-18, Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 6 zrušilo usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání [REDAKCE] pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se měl dopustit od 13. 1. 2018 do 14. 1. 2018, a uložilo policejnímu orgánu o věci znovu jednat a rozhodnout.
11. Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení je nepochybné, že obžalovaný je od 1. 7. 2013 povinen platit výživné na svou nezletilou dceru [REDAKCE] ve výši 2 500 Kč měsíčně, a to vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky, že v období od 24. 8. 2016 do 27. 11. 2017 nezaplatil na výživném kromě dvou plateb v červenci a v srpnu 2017 ničeho a že zcela rezignoval na plnění svých rodičovských a vyživovacích povinností. Obžalovaný za toto období tak dluží na

Shodu s prvopisem stvrzuje Marta Petrovcová.

výživném částku 32 500 Kč (částka 2 500 Kč x 13 měsíců). Soud nezjistil žádnou okolnost, která by, pokud by obžalovaný chtěl, mu bránila v nalezení řádného zaměstnání, které by mu umožnilo řádně platit výživné. Naopak sám obžalovaný uvedl, že před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody byl dva měsíce zaměstnán s platem 25 000 Kč. Přesto však ani z tohoto poměrně dobrého příjmu své dceři žádné peníze neposlal. Obžalovaný tak tím, že neplnil svou vyživovací povinnost po dobu delší než čtyři měsíce, porušil zákonem stanovené právo nezletilého dítěte na výživu. Musel vědět, že svým jednáním takový následek může způsobit, a pro ten případ s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý - § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku). Není tak žádných pochyb o tom, že obžalovaný svým úmyslným jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku a porušil tak zájem společnosti na zajištění nároků na výživu nezletilých dětí. Za spáchaný přečin je obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody až na jeden rok.

12. Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnosti jeho nápravy, k chování obžalovaného po činu a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Obžalovanému polehčuje (§ 41 trestního zákoníku), že se k činu plně doznal. Obžalovaný uznal svou chybu a uvedl, že je připraven nést za své jednání plnou odpovědnost. Naopak obžalovanému přitěžuje (§ 42 trestního zákoníku), že byl již pro trestný čin odsouzen. Nelze nevidět, že obžalovaný má již 10 záznamů v trestním rejstříku, z toho dvakrát byl odsouzen za trestný čin zanedbání povinné výživy, přičemž předchozí odsouzení předchází nyní projednávanému období (věci vedené u Okresního soudu ve Strakonících pod sp.zn. 18 T 126/2016 - období od 3. 11. 2015 do 23. 8. 2016, a pod sp.zn. 5 T 152/2015 - období od 3. 9. 2014 do 2. 11. 2015). Z toho je zřejmé, že obžalovaný zcela rezignoval na plnění své vyživovací povinnosti vůči nezletilé dceři a že jeho předchozí postihy za neplnění této povinnosti nevedly k nápravě. Ve věci sp. zn. 5 T 152/2015 byl obžalovanému uložen podmíněný trest odnětí svobody spolu s povinností uhradit dlužné i běžné výživné. I při druhém odsouzení za přečin zanedbání povinné výživy ve věci sp.zn. 18 T 126/2016 soud přistoupil k uložení alternativního druhu trestu - trestu obecně prospěšných prací opět se zpřísnující podmínkou, aby uhradil podle svých sil dlužné výživné, a to ve snaze dát obžalovanému ještě další šanci. Obžalovaný si však benevolence soudu nevážil, z těchto odsouzení si nic nedělal, dlužné výživné neuhradil ani částečně a navíc ze svědecké výpovědi [redacted] vyplývá, že obžalovaný nehradí výživné ani po listopadu 2017. Svým postojem tak dal jednoznačně najevo, že je osobou nezodpovědnou a že nehodlá respektovat rozhodnutí soudu. Za této situace nepřichází v úvahu uložení jiného trestu než nepodmíněného trestu odnětí svobody. S ohledem na délku neplacení výživného a skutečnost, že obžalovaný je odsuzován za přečin zanedbání povinné výživy již potřetí, bylo by namíste uložit mu trest na samé horní hranici trestní sazby, tedy v trvání 1 roku. Soud však zohlednil plné doznání obžalovaného a uložil mu nepodmíněný trest odnětí svobody mírně pod horní hranici trestní sazby v trvání 10 měsíců. Pro výkon tohoto trestu soud odsouzeného podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku účinného od 1. 10. 2017 zařadil do věznice s ostrahou, neboť nejsou dány podmínky pro výkon trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonících ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci

Shodu s prvpisem stvrzuje Marta Petrovcová.

- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok učiněn nebyl.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

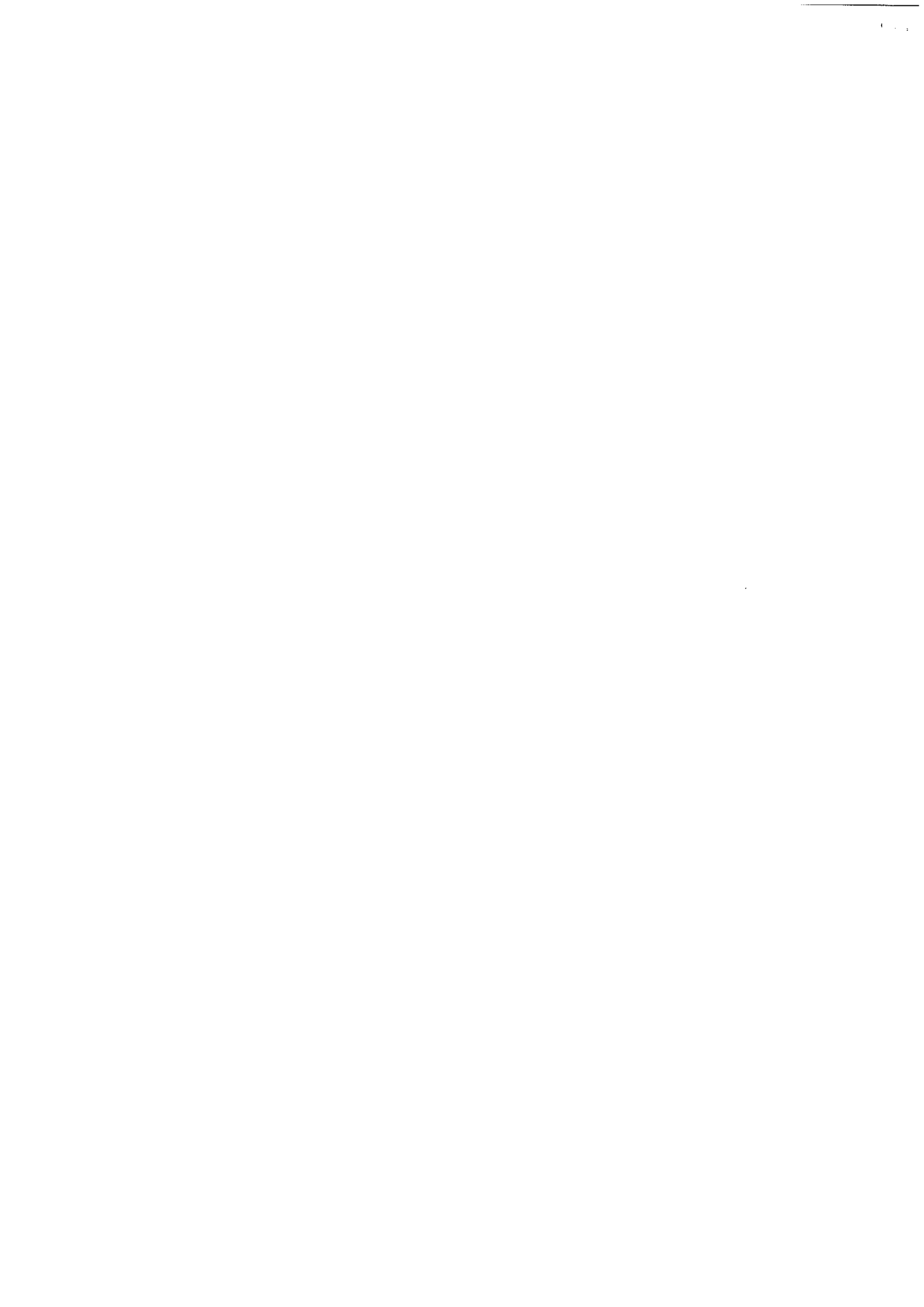
Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Strakonice 18. prosince 2018

JUDr. Tomáš Uldrich v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem stvrzuje Marta Petrovcová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonících rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivanou Kolářovou v hlavním líčení konaném dne 21. 3. 2019

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ v ██████████ okres ██████████ dělník - nezjištěného zaměstnavatele, trvale bytem a na adrese pro účely doručování ██████████
██████████

je vinen, že

od 14. 6. 2016 do 16. 1. 2019, tj. do sdělení podezření (den doručení návrhu na potrestání), v obci ██████████ okres Strakonice, ani nikde jinde úmyslně neplnil vyživovací povinnost na svoji dceru nezl. ██████████ nar. ██████████ která byla svěřena do péče matky, když vyživovací povinnost mu vyplývá z ustanovení § 910 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, a byla upravena rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 16. 3. 2005 č. j. 8 P 115/2004-69, pravomocným dne 14. 4. 2005, na částku 1 250 Kč měsíčně, splatných vždy do každého 5. dne v měsíci předem, a za období od 14. 6. 2016 do 16. 1. 2019 tak na běžném výživném dluží oprávněné matce ██████████ nar. ██████████ trvale bytem ██████████ ██████████ částku v celkové výši 25 800 Kč,

a výživné neplatil proto, že od 29. 6. 2015 do 2. 4. 2017 a od 17. 1. 2018 do 19. 8. 2018 byl veden jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce, ale byl sankčně vyřazen z důvodu odmítnutí vhodného zaměstnání, od dubna 2016 do ledna 2017 pracoval u firmy Jaroslav Hruška – zpracování dřeva, Řepice 54, okres Strakonice, a to na základě dohody o provedení práce, ale zde neuvedl svou vyživovací povinnost,

tedy

neplnil úmyslně svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hedvika Chalupová.

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k **nepodmíněnému** trestu odnětí svobody na **1 (jeden) rok**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Z důkazů provedených v průběhu hlavního líčení byl zjištěn ve výroku uvedený skutkový děj. Těmito důkazy byla výpověď obžalovaného [REDAKCE] výslech svědkyně [REDAKCE], vysvětlení podané do úředního záznamu matkou jeho nezl. dcery – [REDAKCE] a její doplňující svědecký výslech, a rovněž i listinné důkazy: rozsudek Okresního soudu ve Strakonících ze dne 25. 6. 2004 č. j. 8 P 115/2004-33 a rozsudek Okresního soudu ve Strakonících ze dne 16. 3. 2005 č. j. 8 P 115/2004-69, žádost o snížení výživného, dopis oprávněné, zpráva OSSZ Klatovy, dopis obžalovaného, usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 28. 2. 2006 č. j. 8 C 54/2005-41, kopie útržků poštovních poukázek, lékařské zprávy, zpráv Úřadu práce Strakonice, ČSSZ České Budějovice, Magistrátu města České Budějovice, vč. výpisu z živnostenského rejstříku, Lašek účtárna Ivana, firmy Jaroslav Hruška, Probační a mediační služby Strakonice. Z osobních charakteristik obžalovaného, rejstříku trestů a rejstříku přestupků, včetně spisů Okresního soudu ve Strakonících – sp. zn. 5 T 162/2103 a sp. zn. 3 T 98/2016 s rozhodnutími o předchozích odsouzeních byl zjištěn i dosavadní způsob života obžalovaného, včetně jeho přístupu během vykonávacích řízení.
2. **Obž.** [REDAKCE] v přípravném řízení využil svého práva a k věci nevyprávěl, avšak nijak zde částku, kterou dluží na výživném, nerozporoval a prezentoval i zájem ji uhradit. Návrh na potrestání mu byl doručen již dne 19. 1. 2019 a na 1. hlavním líčení dne 14. 2. 2019 byl pak k věci i vyslechnut. Zde uvedl, že nyní již několik dní pracuje jako dělník v Rakousku pro úklidovou firmu ISS Facility Servise, Vídeň (písemně nedoloženo), kde podle smlouvy má mít příjem 1300 € hrubého měsíčně. K trestnému činu popsanému v návrhu na potrestání se zcela doznal, s tím, že ani v lednu 2019 výživné ještě nezaplatil, a dluží na něm (do 19. 1. 2019 – den doručení návrhu na potrestání) celkem částku 25 800 Kč. S nezletilou dcerou [REDAKCE] se nestýká, nebere si ji, žádné jiné náklady v souvislosti s ní nemá. Dárky k narozeninám dceři [REDAKCE] nedává a ta je nyní jeho jedinou vyživovací povinností, neboť vůči dceři [REDAKCE] mu vyživovací povinnost ve výši 2 350 Kč měsíčně skončila v r. 2018. V rozhodném období bydlel s družkou [REDAKCE] v pronajatém rodinném domku 3+1, kde náklady na bydlení činí měsíčně celkem 9 500 Kč. Kromě práce ve firmě Jaroslav Hruška již nikde jinde nepracoval. Družka nemá žádnou vyživovací povinnost, byla hlášena na úřadu práce a brala hmotnou nouzi. Předpokládá, že z výplaty v Rakousku a dědictví po otci své družky [REDAKCE] by mohl dát dohromady částku 25 800 Kč a dlužné výživné do konce února 2019 zaplatit. Obžalovanému pak soud poskytl příležitost ke splnění slibu o úhradě tohoto dluhu na výživném a hlavní líčení odročil na den 21. 3. 2019, přičemž obžalovaný byl o tomto termínu vyzooměn do protokolu s upozorněním, že jeho účast není nutná a může tak být rozhodnuto i v jeho nepřítomnosti. Na toto 2. hlavní líčení se pak obžalovaný bez omluvy nedostavil a ani nedoložil, že by z výše uvedeného dluhu na výživném již cokoli uhradil.

3. Svědkyně [redacted] zmínila, že 7 let žije v družském vztahu s obžalovaným a sama nemá žádnou vyživovací povinnost. Od června 2016 kvůli svému zdravotnímu stavu pracovala jen nárazově formou brigád u firmy Lidl České Budějovice, její příjem byl tak jen cca 12 000 Kč ročně a sociální dávky pobírala v téže době ve výši kolem 10 000 měsíčně. Náklady na bydlení v pronajatém domku činí 9 500 Kč měsíčně. Potvrdila, že pokud bude dědictví po jejím otci nyní již uzavřeno, může obžalovanému poskytnout peníze postačující na úhradu jeho dluhu na výživném tak, aby ho mohl uhradit do konce února 2019.
4. Z úředního záznamu o vysvětlení podaném podle § 158 odst. 6 tr. ř. [redacted] bylo zjištěno, že nejprve došlo rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 25. 6. 2004 č. j. 8 P 115/2004-33, pravomocným dne 9. 7. 2004, ke svěřeni nezl. dcery [redacted] kterou má ze vztahu s obžalovaným, do její výchovy a její otec se zavázal ode dne 17. 4. 2004 přispívat na výživu nezl. dcery částkou 1 700 Kč měsíčně, a to vždy do 5. dne v měsíci předem, poté došlo rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 16. 3. 2005 č. j. 8 P 115/2004-69, pravomocným dne 14. 4. 2005, ke snížení této vyživovací povinnosti na částku 1 250 Kč měsíčně, a to vždy do každého 5. dne v měsíci předem. Obžalovaný však výživné prakticky nehradil, nebo jen nepravidelně, jak prověřovala již policie v předchozím období na základě jejích 4 trestních oznámení, a od 14. 6. 2016 výživné zaplatil pouze takto: v září 2016 částku 300 Kč, v říjnu 2016 částku 300 Kč a v listopadu 2016 částku 300 Kč; v lednu 2017 částku 300 Kč (výživné 12/2016), v únoru 2017 částku 300 Kč (výživné 1/2017), v březnu 2017 částku 300 Kč (výživné 2/2017), v květnu 2017 částku 300 Kč (výživné 3/2017) a částku 300 Kč (výživné 4/2017), v červnu 2017 částku 3 250 Kč (výživné 6/2017 + splátka dluhu), v červenci 2017 částku 300 Kč (výživné 5/2017), v srpnu 2017 částku 3 250 Kč (výživné 7/2017 + splátka dluhu), v listopadu 2017 částku 1 250 Kč (výživné 11/2017); v r. 2018 již výživné neplatil a za období od 14. 6. 2016 do 2. 11. 2018 tak na výživném dlužil již částku v celkové výši 22 050 Kč. S obžalovaným se rozešla ještě před narozením nezl. dcery, s níž se pak obžalovaný nijak nekontaktoval, neposílal jí ani žádné dárky a ani ona a ani dcera s ním nejsou v žádném kontaktu. K obžalovanému nemá bližší údaje a ten buď nepracuje, nebo jen tzv. na černo. Ona sama žije ve vlastním bytě 3+1 s nezl. dcerou [redacted] a synem [redacted] nar. [redacted] na kterého je jí placeno výživné 2 200 Kč měsíčně. Náklady na bydlení představují částku 5 500 Kč měsíčně, další náklady 2 000 Kč měsíčně představuje dojíždění dětí do školy a obědy. Jednorázové výdaje jsou se studiem dětí - u dcery šlo o 1 000 Kč a u syna o 6 000 Kč, a zájmové kroužky dětí vyjdou - u syna fotbal 700 Kč za půl roku, u dcery lukostřelba 500 Kč a RM dance na 3 měsíce 1 500, a sborový zpěv vyžaduje i nákup oblečení. Za potraviny dá 6 000 Kč měsíčně, za oblečení 1 000 Kč měsíčně, a protože má ze zaměstnání příjem jen 18 000 Kč, musí chodit i na přesčas. Nepobírá žádné sociální dávky a splácí po 2 000 Kč měsíčně půjčku na bojler a pračku. Ještě ke dni 21. 12. 2018 pak potvrdila, že žádné další platby na výživném pro dceru od obžalovaného již neobdržela. [redacted] byla pak v hlavním líčení ještě ve smyslu § 101 odst. 3 tr. ř. doplňkově vyslechnuta jako svědkyně *ve smyslu rozhodnutí č. 15 trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 10. 2016 (usnesení Vrchního soudu v Praze, soudu pro mládež, ze dne 21. 11. 2013 sp. zn. 1 Tmo 21/2013) - „Pokud je podle § 211 odst. 6 tr. ř. se souhlasem státního zástupce a obžalovaného přečten v hlavním líčení úřední záznam o vysvětlení (§ 158 odst. 6 předposlední věta tr. ř.), lze v případě potřeby klást svědkovi, o jehož vysvětlení byl úřední záznam pořízen, otázky k doplnění jeho svědecké výpovědi nebo k odstranění neúplností, nejasností a rozporů ve smyslu § 101 odst. 3 tr. ř. V tomto případě jde o výjimku, kdy se ustanovení § 158 odst. 6 poslední věta tr. ř. neuplatní.“* Z výpovědi svědkyně bylo zjištěno, že neplacení výživného obžalovaným mělo nepříznivé následky pro dceru jen v tom, že by nemohla chodit i na další zájmové kroužky a aby jí je mohla zajistit, musela svědkyně v rámci přesčasů odpracovat ještě poloviční úvazek nad rámec svého plného úvazku, takže se nemohla plně věnovat dceři tak, jako v případě, kdy by tento výpadek financí v podobě obžalovaným neplaceného výživného nemusela nahrazovat sama

zvýšenou pracovní aktivitou. Od 14. 6. 2016 do 16. 1. 2019 tak dluh na výživném pro dceru činí již zřejmě 25 800 Kč. Na hlavním líčení dne 21. 3. 2019 pak potvrdila, že obžalovaný jí v mezidobí ani nekontaktoval a výživné do této doby rovněž neuhradil, jak si ověřila dotazem na poště i kontrolou bankovních účtů, a to svého i dcery.

5. Z listinných důkazů bylo zjištěno: z rozsudku Okresního soudu ve Strakonících ze dne 25. 6. 2004 č. j. 8 P 115/2004-33, pravomocného dne 9. 7. 2004, je zřejmé, že jím došlo ke svěřeni nezl. dcery [redacted] nar. [redacted] do výchovy její matky – svědkyně [redacted] a byla jím schválena dohoda, v níž se obžalovaný jako otec nezletilé zavázal ode dne 17. 4. 2004 přispívat na výživu nezl. dcery částkou 1 700 Kč měsíčně, a to vždy do 5. dne v měsíci předem. Zde bylo vycházeno z jeho předpokládaného čistého příjmu ve výši 8 000 - 10 000 Kč a když pak požádal o snížení výživného, s čímž nesouhlasila matka nezletilé, bylo mu rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 16. 3. 2005 č. j. 8 P 115/2004-69, pravomocným dne 14. 4. 2005, pak výživné sníženo na částku 1 250 Kč měsíčně, vždy do každého 5. dne v měsíci předem. Zde bylo vycházeno z částek 7 000 – 8 000 Kč, tj. z dávek v nemoci, které obžalovaný čerpal od srpna 2004. V dopise ze dne 19. 8. 2005 se pak obžalovaný za snahy po snížení výživného matce své dcery omlouvá. Z usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 28. 2. 2006 č. j. 8 C 54/2005-41, pravomocného dne 20. 3. 2006, je zřejmé, že se obžalovaný i poškozená dohodli i na výživném neprovdané matky ve výši 1 500 Kč měsíčně za dobu od 18. 4. 2004 do 16. 4. 2006, a soud jejich dohodu pak schválil. Z kopie útržků poštovních poukázek je zřejmé, že obžalovaný na výživném zaslal poškozené: v roce 2016 - dne 13. 9. 2016 částku 300 Kč, dne 20. 10. 2016 částku 300 Kč a dne 2. 12. 2016 částku 300 Kč; v roce 2017 – dne 10. 1. 2017 částku 300 Kč (označeno jako výživné 12/2016), dne 2. 2. 2017 částku 300 Kč (označeno jako výživné 1/2017), dne 10. 3. 2017 částku 300 Kč (označeno jako výživné 2/2017), dne 11. 5. 2017 částku 300 Kč (označeno jako výživné 3/2017) a částku 300 Kč (označeno jako výživné 4/2017), dne 28. 6. 2017 částku 3 250 Kč (označeno jako výživné 6/2017 + splátka dluhu), dne 10. 7. 2017 částku 300 Kč (označeno jako výživné 5/2017), dne 16. 8. 2017 částku 3 250 Kč (označeno jako výživné 7/2017 + splátka dluhu), dne 21. 11. 2017 částku 1 250 Kč (označeno jako výživné 11/2017). Z lékařských zpráv vyplývá, že obžalovaný od r. 2006 trpí na bolesti zad s je zdravotně omezen tak, že nemůže vykonávat těžkou fyzickou práci s přenášením těžkých břemen a práci ve vynucené poloze. Během rozhodné doby byl pouze v listopadu 2016 krátce léčen s akutní virosou bez vystavení PN.
6. Ze zpráv jednotlivých institucí je zřejmé, že Úřad práce Strakonice vedl obžalovaného od 29. 6. 2015 do 2. 4. 2017 a od 17. 1. 2018 do 19. 8. 2018 jako uchazeče o zaměstnání, ale sankčně ho vyřadil z důvodu odmítnutí vhodného zaměstnání. Podporu v nezaměstnanosti nepobíral, ale společně posuzované osobě [redacted] byly vypláceny dávky státní sociální podpory. Od dubna 2016 do ledna 2017 pracoval obžalovaný u firmy Jaroslav Hruška – zpracování dřeva, Řepice 54. ČSSZ České Budějovice ho kromě výše uvedené doby zaměstnání neeviduje jako pojištěnce ani příjemce dávek nemocenského pojištění, ani jako OSVČ nebo příjemce důchodu. Magistrát města České Budějovice obžalovaného ho v rozhodné době neeviduje v živnostenském rejstříku jako platného podnikatele – fyzickou osobu ani jako platného člena statutárního orgánu obchodních společností, a z výpisu z živnostenského rejstříku je zřejmé, jaké bylo jeho předchozí živnostenské podnikání, které trvalo jen 1 roky a zaniklo již před 11 lety. Firma Lašek účtárna [redacted] obžalovaného nezaměstnávala, a firma Jaroslav Hruška – zpracování dřeva, Řepice 54, okres Strakonice, ho na základě dohody o provedení práce zaměstnávala od dubna 2016 do ledna 2017, ale zde svou vyživovací povinnost neuvedl a navíc vzhledem k sezónnosti těchto prací zde měl celkem příjem jen 6 960 Kč. Probační a mediální služba Strakonice (dále jen PMS) průběh dohledu nad obžalovaným, uloženým mu v souvislosti s jeho předchozím odsouzením, hodnotí negativně, neboť se na konzultace dostavoval nepravidelně vzhledem k omlouvám

Shodu s prvopisem potvrzuje Hedvika Chalupová.

ze zdravotních či pracovních důvodů. Poslední konzultace proběhla dne 5. 12. 2018 a ani zde nedoložil své tvrzení o práci v Rakousku, kde podle jeho údajů má pracovat i jeho přítelkyně, a rovněž nedoložil, že by od prosince 2017 zaplatil nějaké výživné. Ani po urgenci pak nedoložil PMS ani důvodnost svých předchozích omluv z konzultací.

6. Z osobních charakteristik obžalovaného, rejstříku trestů, rejstříku přestupků a spisů s rozhodnutími o jeho předchozích odsouzeních vyplývá, že dosud nebyl přestupkově postihován, avšak od r. 1995 má v rejstříku trestů již 9 záznamů o odsouzení za různorodou trestnou činnost, z toho 5x i za neplnění vyživovací povinnosti, kdy i 1 z těchto trestů za neplacení výživného mu byl prominuta amnestií prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Naposledy byl odsouzen jednak ve věci Okresního soudu ve Strakonici pod sp. zn. 5 T 162/2013, pravomocně dnem 11. 1. 2014, za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku (doba činu od 1. 12. 2011 do 27. 11. 2013 a dluh na výživném nezl. ██████████ činil 27 250 Kč) a za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku (doba činu od 1. 4. 2013 do 27. 11. 2013 a dluh na výživném nezl. ██████████ činil 12 600 Kč), k úhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody na 1 rok se zkušební dobou na 3 roky s dohledem; a následně ve věci Okresního soudu ve Strakonici pod sp. zn. 3 T 98/2016, pravomocně dnem 15. 9. 2016, za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku (doba činu od 28. 11. 2013 do 13. 6. 2016 a dluh na výživném nezl. ██████████ činil 51 800 Kč) a za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku (doba činu od 28. 11. 2013 do 13. 6. 2016 a dluh na výživném nezl. ██████████ činil 35 950 Kč), k úhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody na 1 rok se zkušební dobou na 3,5 roku s dohledem.
7. Návrh na doplnění dokazování nebyl učiněn a ani provedení dalších důkazů se samo nenabízelo a bylo by i tak nadbytečné, neboť skutkový stav byl v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. zjištěn bez důvodných pochybností již z dosud provedených důkazů. Soud všechny důkazy provedené ke sporným skutečnostem hodnotil, jak bylo již výše rozvedeno, v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., tj. podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
8. Obžalovaný je ze spáchání činu zcela jednoznačně usvědčován jak svou výpovědí, tak i údaji matky nezletilé - ██████████ včetně její svědecké výpovědi, al i listinnými důkazy. Z údajů této svědkyně přitom není patrný jakýkoliv mstivý motiv ve vztahu k obžalovanému, tedy jakékoli snahy situaci popisem výrazně zdramatizovat či citelně rozšířit postupně popis děje k tíži obžalovaného, ba právě naopak se ve všech tvrzeních se tyto shodovaly s listinnými důkazy a v tomto směru byla tak zdrženlivá a výlučně realisticky popisná. Okruh důkazů o výsledcích šetření majetkových poměrů v podobě zpráv úřadů a zaměstnavatelů pak spolu navzájem koresponduje natolik, že tvoří pevně uzavřený okruh nepřipouštějící jiný výklad, než tak, jak je tento skutek popsán ve výroku. Protože se tyto důkazy jeví jak samostatně tak ve svém souhrnu natolik věrohodné, má z nich soud za zcela bezpečně prokázané, že výživné ve výši 1 250 Kč, což je částka, na níž bylo obžalovanému soudem pak výživné sníženo s přihlédnutím i k jeho tehdejší další vyživovací povinnosti a výši jeho příjmů z dávek v nemoci, tak mohl obžalovaný bez problémů platit ve stejné částce i během celého ve výroku uvedeného rozhodného období. Obžalovaný doznal, že výživné v rozhodném období neplatil v plné výši a nezpochybňuje tak ani výši dluhu na něm vzniklém ve výši 25 800 Kč do dne 16. 1. 2019, tj. do dne, kdy mu byl doručen v této věci návrh na potrestání, jak je uvedeno ve výroku. Odsouzený i jeho družka – svědkyně ██████████ shodně zmínili nákladovost svého bydlení i příjem domácnosti, který měl být v podstatě jen z narázových brigád obou těchto partnerů a sociálních dávek svědkyně, avšak obdobnou nákladovost provozu domácnosti se 2 nezl. dětmi má i svědkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Hedvika Chalupová.

██████████, která pak k zajištění dostačující výše finančních prostředků na provoz domácnosti a školní i mimoškolní aktivity svých dětí, musela vyvinout zvýšené úsilí v podobě další pracovní aktivity. Obžalovaný přitom PMS avizoval již v r. 2018, že pracuje v Rakousku, takže zde musel pracovat déle, než jak nyní na 1. hlavním líčení soudu tvrdil, že tam pracuje jen krátce. Obžalovaný navíc PMS tehdy zmínil, že v Rakousku pracuje i jeho přítelkyně a je tak zřejmé, že zájmem obžalovaného není, aby o všech pracovních aktivitách jeho i jeho přítelkyně byl přesný přehled, co jejich délky, příjmu i ev. řádného přihlášení. Jestliže výše sníženého výživného na nezl. dceru ██████████ byla naposledy obžalovanému určena podle příjmu z nemocenských dávek, pak by minimálně stejného příjmu obžalovaný musel dosahovat i v řádném zaměstnání, pokud by si ho aktivně hledal a snažil se pak si ho i udržet. Obžalovaný však v tomto směru nejen, že zaujal pasivní přístup, ale dokonce pro odmítnutí vhodného zaměstnání byl úřadem práce ze seznamu uchazečů o zaměstnání i sankčně vyřazen. Vzhledem k tomu, že obžalovaný po celé rozhodné období měl k dispozici finanční prostředky na úhradu svých potřeb a provozu domácnosti, kterou sdílí se svou družkou, je tak zřejmé, že musel mít i další příjem a to zjevně z práce tzv. na černo, ev. v cizině, a to ve výši, která by mu k placení výživného v plné výši zcela postačovala. Příslušné zvýšení vlastní aktivity v tomto směru, by mu tak umožnilo vytvořit si dostačující finanční rezervu, z níž by mohl platit nejen výše uvedené běžné výživné, ale splácet i dluh na tomto výživném, a rovněž hradit i své náklady na bydlení i obživu. Obžalovaný si v tomto případě nemohl své zaměstnání vybírat jen pouze podle svých představ, protože na jeho volbě vážil oprávněný zájem další osoby, a to nezl. dítěte na uspokojení jeho potřeb v podobě řádného a včasného placení běžného výživného a úhradě dlužného výživného. Jestliže tak obžalovaný nenalezl dobře placenu práci sám a podle svých představ, pak svou volbu zaměstnání musel již přizpůsobit potřebě zajistit si takový příjem, jaký dosahoval v době, kdy z něho mohl platit výživné 1 250 Kč měsíčně, a jeho osobní preference v tomto směru musely jít stranou. To platí tím spíše, že v rozhodném období by byl díky hospodářskému růstu a zvýšené poptávce po pracovních silách vždy ihned velmi dobře zaměstnatelným.

8. Obžalovaný tak k plnění zákonné povinnosti vyživovat nezl. dítě zvolil velmi laxní přístup, kdy místo stálé pracovní možnosti, která se mu v předmětné době evidentně nabízela, si další finanční prostředky zajišťoval buď jen příležitostnými brigádami, či i neoficiální pracovní aktivitou, a z nich pak kromě své vlastní obživy a zajištění domácnosti, kterou sdílí se svou družkou, pak platil výživné na nezl. ██████████ jen zcela selektivně v určitém období a téměř nikdy v plné výši. Takto si počínal i přesto, že 5 z jeho 9 odsouzení se týkalo právě neplnění této vyživovací povinnosti. S nezl. ██████████ se obžalovaný nestýká a neposkytuje jí ani jiné pravidelné a svou povahou dostačující plnění, které by mohlo být považováno za řádnou náhradu vyživovací povinnosti. *Vyživovací povinnost vůči nezl. synovi obžalovanému vyplývá z ustanovení § 85 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, a od 1. 1. 2014 mu vyplývá z ust. § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění.* Již samotným charakterem je výživné pravidelným, tj. měsíčně se ve shodné částce i opakujícím peněžitým plněním, splatným předem, sloužícím především k uspokojení těch nejzákladnějších potřeb jak nezl. dítěte, tak i dítěte již zletilého, které se však soustavným studiem připravuje na své budoucí povolání a v této rozhodné době zatím není schopno se samo živit. Těmito potřebami jsou zejména úhrada jeho stravy (i proto je nazýváno výživným) a rovněž pak i jeho ošacení a potřeb studia i mimoškolních aktivit pomáhajících rozvíjet osobnost dítěte. Přitom obžalovanému v řádném a včasném plnění této jeho vyživovací povinnosti nebránila žádná relevantní skutečnost, tedy např. vznik další vyživovací povinnosti, přičemž matka jeho dítěte musela zvýšit úsilí o zajištění výživy dcery a bydlení rodiny soustavným udržováním dalšího pracovního závazku. Při absenci řádného a včasného plnění vyživovací povinnosti obžalovaným nezl. dcera nouzí netrpěla, neboť její matka jí zajistila potřebnou péči díky navýšené svého příjmu z práce nad

Shodu s prvopisem potvrzuje Hedvika Chalupová.

rámec běžné pracovní doby. Plnění vyživovací povinnosti nenahrazoval obžalovaný ani jiným způsobem, tj. např. pravidelným zajišťováním materiálních prostředků nezbytných k obživě, ošacení a úhradě běžných životních potřeb své dcery, ani se na ní nepodílel svou osobní péčí, a již dlouhodobě s ní není ani v žádném kontaktu. Protože se tyto důkazy jeví jak samostatně tak ve svém souhrnu natolik věrohodné, má z nich soud za zcela bezpečně prokázané, že v případě vyvinutí odpovídající aktivity obžalovaného pro získání řádného a stálého pracovního poměru, který se mu v té době přitom nabízel, by pak obžalovanému jeho finanční situace umožňovala hradit výživné na nezl. dceru [REDAKCE] v plné výši 1 250 Kč měsíčně, a to aniž by přitom bylo ohroženo plnění další tehdejší vyživovací povinnosti obžalovaného k dceři [REDAKCE]. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný si neplnil vyživovací povinnost k nezl. dceři [REDAKCE] v době od 14. 6. 2016 do 16. 1. 2019 (den doručení návrhu na potrestání obviněnému), a za uvedené období tak dluží na běžném výživném celkem částku 25 800 Kč. Obžalovaný si tak neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce. Byl si také vědom i toho, že tímto svým jednáním může takové následky, tj. porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem i způsobit, a pro případ, že je způsobí, s tím byl srozuměn. Tímto mu prokázaným jednáním tak po subjektivní i objektivní stránce naplnil obžalovaný znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. S ohledem na charakter činu, důkazy ve věci i předchozí odsouzení pak lze bezpečně uzavřít, že obžalovaný zde jednal minimálně ve formě **úmyslu nepřímého**, jak již výše rozvedeno.

9. Soud pak vzal v úvahu při ukládání druhu a výše trestu i okolnosti uvedené v § 38 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku a zvážil, že obžalovaný porušil zájem státu na zajištění zdárné výchovy dětí, jejíž součástí je i zajištění finančních prostředků k jejich obživě. Obžalovanému polehčuje pouze jeho doznání, které však s ohledem na okolnosti případu nelze bez dalšího přeceňovat. Šlo o jednání úmyslné, které však pro nezl. dceru nemělo díky zvýšenému pracovnímu úsilí matky žádné vážnější následky v podobě materiální nouze. Pohnutkou obžalovaného zde byl nezájem řešit jiné než své osobní finanční potřeby a před plněním své zákonné povinnosti platit výživné svému nezletilému dítěti, tak upřednostňoval úhradu potřeb své nové domácnosti, kde žije se svou družkou. Bylo přihlédnuto i k době, po kterou čin trval i k výši dluhu na výživném, u něhož dosud nedošlo ani k částečné úhradě. Z uvedeného je zřejmé, že na obžalovaného již nelze výchovně působit alternativním trestem a je nutné přikročit k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, a to v sazbě (§ 196/1) až do 1 roku. Proto byl obžalovanému, který je zde již speciálním recidivistou, uložen **nepodmíněný trest odnětí svobody na 1 rok**, tedy již na samé horní hranici sazby, a pro jeho výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do **věznice s ostrahou**, neboť nejsou dány podmínky pro výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou.
10. Poškozená [REDAKCE] nežádala, aby soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. rozhodl o povinnosti obžalovaného uhradit jí částku dlužného výživného za rozhodné období, proto o této povinnosti obžalovaného k náhradě škody nemohlo tak být ani rozhodováno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (§ 248 odst. 1 tr. ř., § 251tr. ř., § 252 tr. ř.).

Odvolání mohou podat: státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci nebo zabrání části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro

nesprávnost výroku o náhradě škody, nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení; a tyto osoby i proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 tr. ř.).

V neprospěch obžalovaného může rozsudek v téže lhůtě napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení (§ 247 odst. 1 tr. ř.).

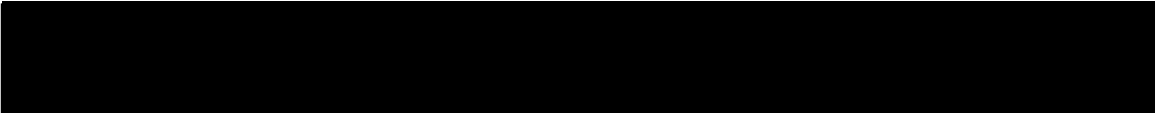
Ve prospěch obžalovaného mohou v téže lhůtě podat odvolání kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho opatrovník a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 také odůvodněno tak, aby bylo patrné v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo (§ 249 tr. ř.).

Strakonice 21. 3. 2019

JUDr. Ivana Kolářová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Hedvika Chalupová.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakoniciích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. 11. 2019 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kolářové a přísedících Mileny Holínové a Ing. Vítězslava Vaňáče

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ v ██████████, jednatel společnosti Bench group s. r. o., Hlavní 292, 250 89 Lázně Toušeň, trvale bytem a na adrese pro účely doručování ██████████

je vinen, že

dne 11. 6. 2014 ve Strakoniciích nabídl poškozené ██████████ nar. ██████████ a to tak, že jí zhodnotí finanční prostředky prostřednictvím výnosových certifikátů "PERPETUITA" J&T BANKY, a. s., kde v té době pracoval, přičemž poškozená s nabídkou souhlasila, a proto téhož dne uzavřela s obžalovaným ústní dohodu ve svém bydlíšti na adrese ██████████ spočívající v tom, že na bankovní účet obžalovaného č. ██████████ vedený u společnosti J&T BANKA, a. s., zašle částku 500 000 Kč s tím, že tyto peníze obžalovaný použije k nákupu výnosových certifikátů "PERPETUITA" a čtvrtletně bude vyplácet poškozené výnos z těchto certifikátů s tím, že po období 3-4 let na základě pokynu poškozené k prodeji výnosových certifikátů ji vrátí svěřenou částku, když následně poškozená dne 18. 6. 2014 poukázala ze svého účtu č. ██████████ částku 500 000 Kč na účet č. ██████████ přičemž však dosud neobdržela žádný výnos ze svěřených prostředků a přestože obžalovaného opakovaně k vrácení částky 500 000 Kč několikrát vyzývala, nebyla jí tato vrácena, když částka 500 000 Kč byla obžalovaným dne 19. 6. 2014 vložena na účet č. ██████████ jedná se o sběrný "nominee" účet obchodníka s cennými papíry vedený u společnosti J&T BANKA a. s., IČ: 471 15 378 a dne 30. 6. 2014 dle pokynu obžalovaného byla její část použita k zakoupení 2 ks výnosových certifikátů s názvem J&T BANKA 10% PERP za částku 200 000 Kč s poplatkem za nákup ve výši 300 Kč, když obžalovaný tyto výnosové certifikáty prodal, a to:

Shodu s prvopisem potvrzuje Hedvika Chalupová.

- dne 15. 10. 2014 prodal 1 ks za 106 050 Kč, poplatek za prodej 100 Kč, s výnosem 4 297,23 Kč,
- dne 15. 12. 2014 prodal 1 ks za 105 250 Kč, poplatek za prodej 157,88 Kč, s výnosem 2 125 Kč

když z účtu č. [REDAKCE] obžalovaný postupně vybral níže uvedené částky:

- dne 17. 7. 2014 ve výši 30 000 Kč
- dne 30. 7. 2014 ve výši 20 000 Kč
- dne 18. 8. 2014 ve výši 10 000 Kč
- dne 26. 8. 2014 ve výši 20 000 Kč
- dne 2. 9. 2014 ve výši 140 000 Kč
- dne 15. 9. 2014 ve výši 30 000 Kč
- dne 22. 9. 2014 ve výši 20 000 Kč
- dne 30. 9. 2014 ve výši 30 000 Kč
- dne 13. 10. 2014 ve výši 20 000 Kč
- dne 27. 10. 2014 ve výši 30 000 Kč
- dne 11. 11. 2014 ve výši 40 000 Kč
- dne 20. 11. 2014 ve výši 37 000 Kč
- dne 17. 12. 2014 ve výši 105 000 Kč,

když tímto jednáním poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE] způsobil škodu ve výši **500 000 Kč**,

tedy

přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchal

zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 206 odst. 4 trestního zákoníku k **nepodmíněnému** trestu odnětí svobody na **2 (dva) roky**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku je obžalovaný **povinen** zaplatit na náhradě škody poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] [REDAKCE] na adrese pro účely doručování [REDAKCE] 386 01 Strakonice, částku 500 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Z důkazů provedených v průběhu hlavního líčení, a to: výpovědí obžalovaného [REDAKCE] a svědkyň [REDAKCE] (poškozené, [REDAKCE] úředního záznamu o vysvětleních podaném podle § 158 odst. 6 tr. ř. [REDAKCE] a listinných důkazů: výpisu z účtu předloženého poškozenou, výzvy k vrácení svěřené částky, výzvy k úhradě pohledávky, vizitky obžalovaného, parametrů výnosových certifikátů, údajů z CEÚ, sdělení společnosti J & T BANKA a. s., výpisu z běžného účtu obžalovaného u této společnosti a výpisů z klientského účtu, sdělení České spořitelny a. s. s přehledem splátek úvěrů, pohybů na účtu, sdělení společnosti BNP Paribas Personal Finance SA včetně výpisů z účtu, sdělení Equa bank a. s., včetně výpisů z účtu, úplného výpisu z obchodního rejstříku, údajů z živnostenského rejstříku, sdělení Pražské správy sociálního

zabezpečení s přílohou; byl zjištěn ve výroku uvedený skutkový děj. Z osobních výkazů obžalovaného, opisu z evidence přestupků a rejstříku trestů je zřejmý dosavadní způsob jeho života. Soud si opatřil i informace o podstatě šetření [redacted] policejními orgány pro podezření ze spáchání další trestné činnosti, která má velmi podobný charakter, jako nyní ve výroku uvedená.

2. **Obž.** [redacted] v přípravném řízení využil svého práva nevypovídat, což je jeho právem, jehož užití mu nemůže být přisuzováno k tíži. Pokud se však hlavního líčení k trestnému činu nedoznal, resp. toto své jednání nepovažoval za nikterak protiprávní, pak by logičtějším postupem jistě bylo seznámit s tímto svým stanoviskem orgány činné v trestním řízení a to již úvodem nebo kdykoliv později a přispět tak k plnému objasnění věci. Obžalovaný však s touto svou obhajobou přichází až 5 let po činu, kdy u hlavního líčení se k trestnému činu nedoznal a s tím, že nikoho nikdy nepodvedl a obdržel sice od poškozené [redacted] předmětných 500 000 Kč na svůj bankovní účet, ale nešlo o peníze k investování do cenných papírů, protože ohledně nich s ní nikdy žádnou dohodu neuzavřel, ale šlo o půjčku 500 000 Kč, kterou mu poškozená poskytla, aby za tyto peníze pořídil potřebné vybavení domácnosti, kterou tehdy vedl s její dcerou – svědkyní [redacted]. Krátce před tím se jim narodilo dítě, svědkyně byla na rodičovské dovolené a plánovali svatbu. Pořídili si i byt v Chrášťanech u Prahy na hypotéku, ale jeho jako spoludlužníka v bance neuznali a hypotéku platila svědkyně a on jí na to přispíval a platil i náklady na domácnost. Celou půjčku vybral z účtu během 5 měsíců. Protože potřeboval auto a odměny v zaměstnání mohl očekávat až za 1-2 roky, použil k jeho nákupu částku 140 000 Kč vybranou z účtu 2. 9. 2014 a zbytek půjčky utratil za nějaké provozní věci. V době poskytnutí půjčky pracoval 2 roky jako privátní bankéř v J & T BANKA a. s. s platem kolem 35 000 Kč čistého a s ročními odměnami v řádu 100 000 Kč, a předpokládal, že bude schopen půjčku řádně uhradit, když v té době neměl ani nikde jinde žádné jiné půjčky. Půjčka byla nápadem svědkyně, která zmínila, že poškozená má volné peníze v této výši a nebude je potřebovat několik let, než její druhá dcera [redacted] dospěje a zafinancuje jí bydlení. Obžalovaný o této půjčce s poškozenou sám nikdy nejednal a peníze půjčené mu takto poškozenou sice investoval do krátkodobých cenných papírů, ale to poškozená i svědkyně věděly. Šlo o bezúročnou půjčku a s penězi tak mohl nakládat libovolně, tedy i bez dohody se svědkyní, a nebyla ani stanovena doba, kdy se mají peníze vrátit. Poškozená se o půjčených penězích nezmiňovala ani při následných návštěvách a ani on se jí na to rovněž neptal. V polovině r. 2016 odešel z J&T banky vzhledem k navázání blízkého vztahu s jinou osobou z banky. Vzhledem k této nevěře a rovněž i vysokému životnímu stylu svědkyně, který tak financoval, se se svědkyní rozešli. Začal pak podnikat, musel se stěhovat a měl tak velké výdaje, platil i vysoké náklady na dítě a na životní standard svědkyně. Výživné na syna měl určeno ve výši 4 000 Kč a dluží na něm částku 61 000 Kč, kterou splácí po 1 000 Kč. V polovině r. 2016 byl svědkyní upozorněn na nutnost vrácení celé částky, kterou bude poškozená v dohledné době potřebovat. Obžalovaný svědkyni sdělil, že žádné peníze nemá k dispozici a mohl by je pouze splácet, což se jí nelíbilo, a zřejmě tuto situaci pak poškozené i dlouho tajila. S poškozenou pak mluvil až před rokem, cca půl roku před písemnou výzvou k vrácení peněz v r. 2017, kdy ho ta telefonicky vyzývala k vrácení peněz a on jí informoval, že peníze nemá a jeho současná finanční situace mu zatím nedovoluje vrátit tento dluh z půjčky, který ale uznává. Poškozená mu pak přes svědkyni navrhla, aby částku splácel po 10 000 Kč měsíčně, ale toho nebyl schopen a v jeho možnostech byla maximálně úhrada po 2 000 Kč nebo 3 000 Kč. Pak mu poškozená navrhla výměnou za změnu příjmení jeho syna na [redacted] dluh v podstatě smáznout. Nakonec mu poškozená s manželem navrhli k úhradě použít jeho automobil, ale obžalovaný ho měl z firmy. Pak považoval za výhrůžku upozornění manžela poškozené, že půjde k soudu a do vězení. Ani nyní, ač uplynulo již více jak 5 let od této půjčky, neuhradil poškozené z ní dosud ani korunu.

3. Z výpovědi svědkyně [redacted] (poškozené) bylo zjištěno, že její dcera – svědkyně [redacted] s obžalovaným žila cca 5 let a mají spolu nezl. syna. Před poskytnutím předmětné finanční částky poškozená znala obžalovaného cca 2 roky a ten jí při návštěvě dne 11. 6. 2014, na níž se svědkyní přijel, navrhl zhodnocení jejich volných peněz koupí nějakých certifikátů v bance. Poškozená o něčem takovémto předtím ani neuvažovala, protože těmto transakcím v podstatě vůbec nerozuměla, ale měla volné peníze ve výši 500 000 Kč za prodej bytu. Tyto certifikáty si mohly pořídit jen osoby s částkou před 10 milionů na účtu, nebo zaměstnanci banky J&T Banka a. s., kde tehdy obžalovaný pracoval. V přítomnosti svědkyně zde pak poškozená uzavřela s obžalovaným ústní dohodu, že ten jí za celou částku 500 000 Kč, kterou mu poškozená zašle na jeho účet, pro ni tyto certifikáty zakoupí. O výnosech z nich se již blíže nebavili a ani o výpovědní době. Obžalovanému věřila, že se o její jediné peníze dobře postará, ale připomněla mu zde, že její peníze tam takto může nechat zhodnocovat jen cca 3-4 roky a pak je bude chtít vrátit, protože je plánovala pak užít pro mladší dceru. Obžalovaný s tímto postupem souhlasil a poškozená mu pak podle jeho požadavku zaslala dne 18. 6. 2014 ze svého účtu částku 500 000 Kč na jeho účet J&T Banky, kde peníze měly zůstat a kam měly chodit i výnosy. Předpokládala, že jí po 3-4 letech na požádání obžalovaný tuto částku vrátí i se všemi již došlými výnosy. Obžalovaný a svědkyně se pak v r. 2015 rozešli a proto se poškozená průběžně svědkyně dotazovala na stav svých peněz, ta jí však stále uklidňovala, že je to v pořádku, poškozená tam peníze má a až je bude chtít, tak je dostane. Poškozená tak předpokládala, že své peníze má stále v bance uložené na certifikátech a až následně pochopila, že svědkyně od obžalovaného již delší dobu věděla, že ten peníze poškozené již nemá, ale rozhodla se zatajením skutečného stavu věci poškozenou ušetřit trápení a zjevně ani svědkyně nevěděla, co se s penězi skutečně stalo. Když v r. 2018 potřebovali v rodině poškozené zrekonstruovat mladší dceři byt, požádala poškozená svědkyni o zkontaktování s obžalovaným za účelem vrácení částky 500 000 Kč i s výnosy, ale svědkyně jí při jedné z návštěv řekla, že tam ty peníze nejsou. Když si pak obžalovaný přijel pro syna cca v červnu nebo červenci 2018, poškozená ho sama o své peníze požádala a on jí potvrdil, že je nemá, ale slíbil je vrátit v srpnu nebo v září 2018. Když tato doba prošla marně, informoval pak poškozenou, že peníze nemá a nemůže jí je dát, a ta byla nucena o této své finanční transakci uvědomit i svého manžela, kterému ji předtím zamlčela, protože by jí tuto investici nedovolil. Manžel poškozené zde obžalovaného pak také vyzval k vrácení peněz, ten řekl, že je nemá, ale důvod neuvedl a ani za co je utratil. Obžalovaného proto poškozená upozornila, že na něho podá trestní oznámení a s jeho podáním pak chvíli vyčkávala pro případ dodatečného vrácení peněz, ale k tomu nedošlo. Obžalovaný jí dokonce i do současné doby nevrátil ani korunu a ona ho nežalovala v občanskoprávním řízení. Zmínila také, že v r. 2019 ještě před podáním trestního oznámení navrhl poškozené obžalovaný prostřednictvím svědkyně, že se zřekne svého syna výměnou za odpuštění části či celého dluhu, což pak doma projednali a souhlasili. Poškozená (si v tomto řízení zvolila zmocněnce, kterému jsou soudem zasílány i kopie protokolů z hlavních líčení) potvrdila, že měla možnost se seznámit s verzí obžalovaného, že předmětnou částku považoval za bezúročnou půjčku na nějaký vhodný nákup automobilu pro rodinu. To, že by šlo o půjčku, však poškozená jednoznačně vyloučila, s tím, že pokud by jim skutečně chtěla půjčit nějaké peníze, tak by je půjčila svědkyni - své dceři, a nikoli přímo obžalovanému. Finanční náročnost a ani způsob financování i fungování domácnosti svědkyně a obžalovaného dokonce poškozená ani neznala, svědkyně si jí však nikdy nestěžovala a navíc pracovala i v době, kdy byla na rodičovské dovolené. V době narození nezl. syna dne [redacted] již auto určité v rodině obžalovaného bylo a šlo o auto svědkyně, pořízená za předtím otcem jí darované auto. Poškozená rodinu svědkyně sice někdy i finančně podporovala, ale šlo např. o kočárek pro dítě, nebo peníze na nákup postýlky pro dítě, apod., a svědkyně se s obžalovaným ještě v r. 2019 soudila o výživné na jejich nezl. syna.

4. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE] dcery poškozené a bývalé partnerky obžalovaného, bylo zjištěno, že spolu 5-6 let žili jako partneři a pracovala v J & T BANKA a. s., kde působil i obžalovaný, a v r. 2014 se jim narodil syn. Obžalovaný se svědkyni pak v době, kdy již byla od 10. 3. 2014 na rodičovské dovolené, zmínil, že banka vydala certifikáty Perpetuita s velice zajímavým výnosem a svědkyně mu sdělila, že její matka – poškozená [REDAKCE] má k této transakci volných 500 000 Kč na vkladovém účtu, které byly výhledově určeny pro její druhou dceru [REDAKCE]. Tyto certifikáty mohli nakoupit klienti banky s minimálním stavem účtu 10 000 000 Kč, nebo i zaměstnanci banky. Obžalovaný ani svědkyně neměli finanční prostředky k této transakci a svědkyni, jako zaměstnanci na rodičovské dovolené, by banka tuto transakci neumožnila, ač pro ně nadále pracovala, a to i během rodičovské dovolené. Certifikáty bylo tak nutné nakoupit velmi rychle z důvodu jejich omezeného množství a velkého zájmu o ně. Svědkyně s obžalovaným a poškozenou tuto možnost probrali 1x v červnu 2014 při rodinném setkání, bez přítomnosti manžela poškozené, a zde více k této transakci řekl poškozené sám obžalovaný jako privátní bankéř. Poškozená však musela nejprve uhradit stornopoplatek kolem 10 000 Kč své bance, kde měla peníze uloženy, ale obžalovaný jí zmínil, že výnos z certifikátů jí tuto ztrátu pokryje. Obžalovaný zde informoval poškozenou, že své peníze má zaslat na jeho běžný účet v J & T BANKA a. s., v této bance, a ze kterého on nakoupí certifikáty Perpetuita v hodnotě 500 000 Kč. Na certifikátu je uvedeno i procento výnosu, ale ten se s poškozenou neřešil, protože ta bankovním produktům moc nerozumí, a výnosy měly i tak chodit na běžný účet, ze kterého by byly certifikáty nakoupeny, nebo se investiční věci v bance nakupují i přes tzv. obchodnický účet, kde jsou finanční prostředky vedeny pod rodným číslem klienta, nebo IČ v případě právnické osoby, a výnos si pak klient může poukázat na jiný účet, nebo z toho může nakoupit další investice. Poškozená u svědkyně dotazem ověřovala, zda obžalovanému může věřit a ta přisvědčila, neboť mu plně důvěřovala i jako otci jejich dítěte. Svědkyně celou transakci ponechala výlučně na obžalovaném. Předmětný cenný papír - certifikát neměl fixní dobu a dal se odprodat kdykoliv, ale nekupují se na krátkou dobu, neboť by výnos z nich pak nepokryl vstupní poplatek za nákup certifikátu. Proto uvažovali, že peníze poškozené takto budou zhodnocovány po několik let, aby výnos pokryl alespoň poplatek 10 000 Kč za zrušení původního vkladu a poplatek za nákup certifikátů Perpetuita, který byl cca do 5 000 Kč. V r. 2014 byl plat svědkyně před rodičovskou dovolenou asi 34 000 Kč hrubého, pak během rodičovské dovolené do 2 let věku dítěte si i s přívýdělkem přišla na příjem cca 20 000 Kč měsíčně. Příjem obžalovaného u téže banky byl asi o 35 000 Kč hrubého, měli vozidlo zn. Ford Mondeo a bydleli v bytě 2+1 v Chrášťanech, který si před 8 lety tato pořídila na hypotéku, kterou ve výši 9 000 Kč měsíčně od počátku platila sama. Obžalovaný se finančně na pořízení bytu nemohl podílet, protože byl v té době v registru dlužníků a banky mu nemohly poskytnout úvěr. O části jeho dluhů svědkyně věděla, ale celý jejich rozsah neznala, byť jí zmínil, že jde o statisícové dluhy. Půjčoval si peníze na auto, na život, na dovolenou s předchozí partnerkou, ale vše řešila tehdy jejich finanční poradkyně. Náklady na domácnost svědkyně byly okolo 13-14 tisíc Kč měsíčně a zbytek na jídlo. Vozidlo tov. zn. Ford Mondeo bylo napsané na svědkyni a jí hrazené. Obžalovaný si pak pořídil vozidlo tov. zn. VW Passat, ale nikoli nové a i když neměl zřejmě žádné své úspory, způsob financování nákupu auta neřešila. Obžalovaný si jako velmi šikovný privátní bankéř mohl přijít i na vysoké roční odměny, takže mu věřila, že je ohledně peněz poškozené vše v pořádku a když se jí ta na ně průběžně dotazovala, ujišťoval obžalovaný pak svědkyni, že tomu tak je. V srpnu-září 2015 informoval obžalovaný svědkyni o své nové partnerce a problémech s drogami, i o tom, že stopil poškozené tyto její peníze, ale obratem je přislíbil sehnat prostřednictvím své nové partnerky a odjel na dovolenou s kamarádem a svojí partnerkou. Nakonec se i odstěhoval, ale svědkyně i tak preferovala jeho návrat a komunikovali spolu i s ohledem na nezl. syna, s nímž má obžalovaný hezký vztah. Když pak

obžalovaný neměl kde bydlet, vrátil se ke svědkyni, ale nepřispíval na domácnost a musel odejít. Během této doby obžalovaný vždy jen posouval časové intervaly svých slibů o vrácení peněz poškozené, ale když je ta v r. 2017 po svědkyni požadovala vrátit, rozhodla se jí svědkyně ušetřit emoci ze zmizení jejích peněz a 3 roky jí pak tajila jejich ztrátu, neboť věřila, že obžalovaný nakonec peníze sežene a vrátí je poškozené. V r. 2018 minuly všechny termíny, v nichž obžalovaný sliboval peníze poškozené vrátit a odmítal i dohodu na péči, výchově a alimentech na nezl. syna, proto byla nucena od léta 2018 s ním vést o to soudní spor a obžalovaný jí navrhl, že netrvá na střídavé péči o syna, pokud mu tento dluh její rodina smaže. To akceptovali a nechali ohledně úpravy poměru nezl. syna vypracovat dohodu, včetně změny příjmení dítěte, za což byli její rodiče ochotni odpustit polovinu dluhu, a určil se i splátkový kalendář ohledně zbytku částky. Obžalovaný však na toto poloviční řešení nepřistoupil. Po dobu, kdy s obžalovaným svědkyně již nežila, ten neplatil výživné, v únoru 2019 bylo rozsudkem zdejšího soudu rozhodnuto o výchově a výživě nezl. syna, a od dubna 2019 již obžalovaný výživné hradí. Svědkyně se rovněž v mezidobí seznámila s tvrzením obžalovaného u 1. hlavního líčení, že částka 500 000 Kč měla být údajně půjčkou na nákup automobilu pro rodinu a zbytek peněz měl jít na provozní věci. To však vyloučila s tím, že pokud by zde šlo skutečně o půjčku, tak by peníze samozřejmě od poškozené obdržela sama a nikoli obžalovaný. navíc s obžalovaným měli její auto tov. zn. Ford Mondeo, a další automobil, který si zakoupil obžalovaný, pak ani neužívala. Zvýšenou potřebu hradit provozní náklady rodina rovněž neměla, byt měli zařízený a na zahraniční dovolenou do Asie na rozdíl od obžalovaného nejezdila. Pokud v době jejich soužití potřebovali finanční výpomoc, tak jim vypomohla poškozená penězi na myčku, které dala přímo svědkyni a koupila jim i pračku se sušičkou. Nemá také informace o tom, že by do současné doby došlo k náhradě škody poškozené.

5. Z úředního záznamu o vysvětleních podaném podle § 158 odst. 6 tr. ř. [redacted] manželem poškozené, bylo zjištěno, že se o celé záležitosti od manželky dozvěděl až v září 2008, kdy byly problémy s vrácením peněz od obžalovaného. Ten měl pro poškozenou na základě ústní dohody jako zaměstnanec J & T BANKA a. s. nakoupit za její peníze ve výši 500 000 Kč certifikáty s čtvrtletním výnosem 10 %, ale žádné výnosy jí nevyplácel a svěřenou mu částku 500 000 Kč jí také nevrátil. V listopadu 2008 byl přítomen společně s manželkou a nevlastní dcerou [redacted] tomu, kdy jim obžalovaný v jejich bydlišti sdělil, že peníze na vrácení nemá, ale neuvedl, co s nimi udělal a proto zde obžalovaného informoval, že na něho podají trestní oznámení. Obžalovaný peníze nevrátil pak ani na výzvy jejich právního zástupce a proto bylo trestní oznámení pak i podáno.
6. Z **listinných důkazů** - výpisu z účtu předloženého poškozenou, výzvy k vrácení svěřené částky, výzvy k úhradě pohledávky, vizitky obžalovaného, parametrů výnosových certifikátů, údajů z CEÚ, sdělení společnosti J & T BANKA a. s., výpisu z běžného účtu obžalovaného u této společnosti a výpisů z klientského účtu, sdělení České spořitelny a. s. s přehledem splátek úvěrů, pohybů na účtu, sdělení společnosti BNP Paribas Personal Finance SA včetně výpisů z účtu, sdělení Equa bank a. s., včetně výpisů z účtu, úplného výpisu z obchodního rejstříku, údajů z živnostenského rejstříku, sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení s přílohou; bylo zjištěno: Podle výpisu z účtu předloženého poškozenou a výpisu z běžného účtu obžalovaného u J&T BANKA a. s. č. [redacted] je zřejmé, že dne 19. 6. 2014 přišla na tento účet částka 500 000 Kč od poškozené z jejího účtu č. [redacted] kterou odeslala dne 18. 6. 2014 a variabilní symbol byl tvořen rodným číslem poškozené. Dne 19. 6. 2014 byla částka 503 000 Kč pod rodným číslem obžalovaného odeslána na obchodnický účet u J&T BANKA a. s. č. [redacted] Ze sdělení J&T BANKA a. s. je zřejmé, že účet č. [redacted] je sběrný "nominee" účet obchodníka s cennými papíry vedený u společnosti J&T BANKA a. s., vedený v CZK a obžalovaný zde byl v pracovní pozici privátním bankéře, což ten uváděl i na své vizitce (č.

- l. 42 spisu). Klienti, kteří obchodují prostřednictvím Banky si s variabilním symbolem (RČ/IC) na tento účet vloží své finanční prostředky, např. na nákup investičních nástrojů.
7. Obžalovaný si tak dne 30. 6. 2014 zakoupil 2 kusy výnosových certifikátů J&T BANKA 10 % PERP za celkovou částku 200 300 Kč (částka 300 Kč byla poplatkem za nákup) se čtvrtletně vypláceným výnosem, a dne 15. 10. 2014 pak prodal 1 kus výnosového certifikátu za 105 950 Kč, tzv. výnos 4 297,23 Kč a dne 15. 12. 2014 prodal 1 kus výnosového certifikátu za 105 092 Kč, tzn. výnos 2 125 Kč. Účet č. ██████████ založil, je jeho majitelem a jediným disponentem právě obžalovaný ██████████. Další výběry pak obžalovaný ze svého vnitřního účtu uskutečnil v období od 17. 7. 2014 do 17. 12. 2014 takto - dne 17. 7. 2014 částku 30 000 Kč, dne 30. 7. 2014 částku 20 000 Kč, dne 18. 8. 2014 částku 10 000 Kč, dne 26. 8. 2014 částku 20 000 Kč, dne 2. 9. 2014 částku 140 000 Kč, dne 15. 9. 2014 částku 30 000 Kč, dne 22. 9. 2014 částku 20 000 Kč, dne 30. 9. 2014 částku 30 000 Kč, dne 13. 10. 2014 částku 20 000 Kč, dne 27. 10. 2014 částku 30 000 Kč, dne 11. 11. 2014 částku 40 000 Kč, dne 20. 11. 2014 částku 37 000 Kč a dne 17. 12. 2014 částku 105 000 Kč. Podle údajů z CEÚ (č. l. 56-105 spisu), sdělení těchto bankovních ústavů, přehledů splátek úvěrů a pohybů na účtech měl v obžalovaný v době od r. 2017 do r. 2018 celkem 11 účtů a to: 3x účet u Equa bank a. s., 3 účty u J&T BANKA a. s., 3x účet u České spořitelny a. s. – kde úvěr ze dne 4. 11. 2013 ve výši 600 000 Kč byl z důvodů špatné platební morálky zesplatněn dne 27. 2. 2019, další účet je veden od 27. 7. 2016 na firmu obžalovaného Bench group s. r. o. a je v mínusu přes 50 000 Kč a další jeho účet má nulový konečný zůstatek; a 1x účet u BNP Paribas Personal Finance SA – založený dne 3. 1. 2018 a zůstatek na něm byl cca 200 Kč; a 4x účet u Fio banka, a. s. jak svůj, tak společně i pro jeho firmu Bench group s. r. o. Podle údajů a výpisů z účtu u Equa bank a. s. je založil dne 27. 3. 2017 a jsou s nulovými zůstatky. Pražská správa sociálního zabezpečení sdělila, že obžalovaný je veden v evidenci OSVC od 1. 9. 2015 a podle úplného výpisu obchodního rejstříku je obžalovaný jediným jednatelem a společníkem firmy Bench group s. r. o. Z výzvy k úhradě pohledávky ze dne 25. 9. 2018 je zřejmé, že byl obžalovaný již tehdy vyzván právním zástupcem poškozené k vrácení částky 500 000 Kč v termínu do 10. 10. 2018 a podle výzvy k vrácení svěřené částky ze dne 7. 12. 2018 je zřejmé, že k jejímu vrácení do 7 dnů pak vyzval i další právní zástupce poškozené.
 8. Z osobních charakteristik - hodnocení **obžalovaného** bývalým zaměstnavatelem s přehledem výdělků je zřejmé, že obžalovaný byl před nástupem k J & T BANKA a. s. evidován na úřadu práce. Byl průměrným pracovníkem banky, kde byl zaměstnán od 16. 7. 2012 do 31. 8. 2015, nenahlásil zde vyživovací povinnost k nezletilému synovi, neměl ani exekuce na plat, který v průměru činil 36 883 Kč měsíčně a neměl tak na něm žádné srážky. Pracovní poměr byl rozváznán dohodou. Z opisu z evidence přestupků a rejstříku trestů je zřejmé, že obžalovaný dosud nebyl přestupkově postihován a ani soudně trestán. Avšak ze zprávy Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 1 KZN 2012/2019 a zprávy Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové sp. zn. 1 ZN 4150/2019 s přílohou je zřejmé, že obžalovaný je aktuálně šetřen pro podezření ze spáchání další trestné činnosti, která má velmi podobný charakter, jako nyní ve výroku uvedená, kde vyčíslená škoda je v celkové výši 10 000 000 Kč.
 9. Návrh na doplnění dokazování nebyl učiněn a ani provedení dalších důkazů se samo nenabízelo a bylo by i tak nadbytečné, neboť skutkový stav byl v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. zjištěn bez důvodných pochybností již z dosud provedených důkazů. Soud všechny důkazy provedené ke sporným skutečnostem hodnotil, jak bylo již výše rozvedeno, v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., tj. podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
 10. Obžalovaný ██████████ se k trestnému činu nedoznal s tím, že mělo jít ze strany poškozené o půjčku k nákupu vozidla a dalších potřeb pro jeho domácnost se svědkyní

██████████ tedy zpochybňoval důvod přijetí peněz a popíral subjektivní stránku tohoto trestného činu s tím, že jednak nebylo přesně řečeno, kdy bude tato půjčka splatná, ale mělo to být v řádu let a jeho finanční situace v době poskytnutí této půjčky byla natolik dobrá a neočekával také její aktuální zhoršení, proto nepřepokládal, že by nebyl tuto půjčku 500 000 Kč poškozené pak pod době splatnosti i řádně vrátit. Pokud pak jeho finance doznaly nepříznivých změn, které mu za dobu 5 let nedovolily poškozené vrátit žádnou částku, šlo až o následně vzniklou situaci, kterou nemohl v době této půjčky nijak předvídat.

11. Ze spáchání ve výroku uvedeného trestného činu je však zcela jednoznačně usvědčován jak výpověďmi samotné poškozené ██████████ tak i její dcery – svědkyně ██████████ a údají v úředním záznamu o vysvětlení podaném i manželem poškozené a nevlastním otcem svědkyně - ██████████ ale i listinnými důkazy, kteréžto důkazy zde spolu navzájem zcela jednoznačně korespondují a vyvracejí tak obhajobu obžalovaného. Z výpovědi svědkyně ██████████ vyplynulo, že rodina měla v rozhodné době svou finanční situaci vyřešenu a to včetně existence osobního automobilu, a další vozidlo tak nepotřebovali a i když si ho pak obžalovaný přesto pořídil, sama toto vozidlo ani nevyužívala. Rovněž náklady na domácnost svědkyně a obžalovaného i jejich nezl. syna a další potřeby nebyly takové, aby je bylo nutné sanovat nějakými vysokými částkami, přičemž pokud by i takováto potřeba vyvstala, svědkyně správně poznamenává, a v tomto se shoduje i se samotnou poškozenou, že by peníze v takovémto případě dala samotné svědkyni a nikoli jejímu partnerovi – obžalovanému. Je to zcela logické a přesvědčivé, neboť šlo o velmi vysokou finanční částku, takže o jejím užití by jistě nenechala poškozená rozhodovat pro ni stále ještě cizí osobu – obžalovaného, navíc jak sama poškozená ██████████ i svědkyně ██████████ potvrdily, i daleko menší finanční částky šly rovněž přímo do rukou svědkyně – peníze na kočárek a postýlka pro novorozence, nebo pak pořídila takovouto věc svědkyni do domácnosti přímo sama poškozená – pračka a sušička. Nikdy tak žádná věc pořízená do domácnosti svědkyně a obžalovaného, nebo finanční částka na zakoupení věci do této domácnosti určené neprošla tak zprostředkovaně přes obžalovaného. Obžalovaný i svědkyně byli sice v rozhodné době zaměstnanci J&T BANKA a. s., ale k nákupu předmětných certifikátů byl ze své pozice oprávněn pouze obžalovaný a ten o nich také mohl poskytnout bližší informace, neboť svědkyně již byla na rodičovské dovolené a aktuální informace k nim tak neměla. Z výpovědi svědkyně a poškozené je zřejmé, že svědkyně věděla o volných finančních prostředcích své matky, ale protože ta je nechtěla několik let ještě použít, chtěla jí umožnit jejich zhodnocení prostřednictvím předmětných certifikátů. Záměr o jejich pořízení nesvěřily manželé poškozené ani 11. 6. 2014 a ani následně, ostatně i poškozená zmínila, že by s ním nesouhlasil, nicméně i ██████████ potvrzuje, že podle rodinných informací, které se mu pak o této transakci dostalo, šlo o poškozenou a svědkyni uváděnou investici do cenných papírů a obžalovaný tak za částku 500 000 Kč, zaslanou mu na účet poškozenou, měl nakoupit pouze předmětné výnosové certifikáty a jiné dispozice od poškozené ani jiné osoby k této částce pak nikdy neměl.
12. Z listinných důkazů je přitom zřejmé, že poté, co poškozená dne 18. 6. 2014 poukázala ze svého účtu č. ██████████ částku 500 000 Kč na bankovní účet obžalovaného č. ██████████ vedený u společnosti J&T BANKA, a. s., byla jím pak částka 500 000 Kč vložena dne 19. 6. 2014 na účet č. ██████████ - sběrný "nominee" účet obchodníka s cennými papíry vedený u společnosti J&T BANKA a. s., a dne 30. 6. 2014 ji obžalovaný sice dílem použil na zakoupení 2 ks výnosových certifikátů s názvem J&T BANKA 10% PERP za částku 200 000 Kč s poplatkem za nákup ve výši 300 Kč, ale ve velmi krátké době se jich již prodejem zbavil a to 1 ks dne 15. 10. 2014 za 106 050 Kč a 1 ks dne 15. 12. 2014 za 105 250 Kč, přičemž pak z účtu č. ██████████ postupně

během 5-ti měsíců vybral po menších částkách i zbytek peněz poškozené, s výjimkou vyšší částky 140 000 Kč dne 2. 9. 2014, kterou obžalovaný označuje za hotovost za niž si pořídil osobní automobil.

13. Z uvedeného je ve světle výpovědi poškozené [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] ale i údajů [REDAKCE] a listinných důkazů zřejmé, že poškozená svěřuje částku 500 000 Kč obžalovanému nikoli za účelem nějaké půjčky na blíže neurčené a s výjimkou osobního vozidla, blíže i nespecifikované samotným obžalovaným – nákupy pro jeho tehdejší rodinu se svědkyní. Nepotřebnost pořízení dalšího automobilu přitom zmínila jak svědkyně tak v podstatě i sama poškozená, a shodně se pak vyjádřily i ohledně sanování potřeb domácnosti touto cestou, neboť tyto věci jim pořizovala sama poškozená, nebo peníze na ně dávala přímo a pouze svědkyni samotné. Zcela nelogické by pak bylo údajnou aktuální potřebnost vybavení domácnosti, kterou vedl se svědkyní, sanovat zrovna nákupem 2 předmětných certifikátů, které skutečně i nakoupil, přitom se jich hned za další 2 měsíce prodejem opět zbavuje. Částka 500 000 Kč svěřená poškozenou obžalovanému tak rozhodně nemohla být žádnou půjčkou, natož půjčkou, kterou ten by mohl libovolně a bez omezení čerpat a použít, a u níž nebyla přesně stanovena doba splatnosti. Je také zcela nelogické, aby poškozená půjčovala takovou vysokou částku obžalovanému dokonce za situace, aniž by ten s ní o této půjčce sám jakkoli jednal, jak nyní sám tvrdí. Z výpovědi poškozené i svědkyně je zřejmé, že poškozená měla sice tuto částku volně k dispozici, ale pouze na určitou dobu a pak ji hodlala použít pro potřeby další rodinné příslušnice, a pouze na radu svědkyně se tyto peníze rozhodla nenechat tzv. ležet na účtu, ale měla zájem je zhodnotit a protože byla ve finančních produktech zcela neobeznámená, ponechala tak tuto transakci po dohodě se svědkyní pak zcela na obžalovaném, který jako jediný ji tehdy mohl i zrealizovat jako zaměstnanec J&T BANKA a. s. aktuálně zde působící na pozici privátního bankéře. Částka 500 000 Kč tak nebyla na poškozené vylákána obžalovaným ani jinou osobou, tj. nešlo o od počátku připravované podvodné jednání, ale o situaci, kdy obžalovaný zjevně využil toho, že poškozená má zájem zhodnotit své peníze ve výši 500 000 Kč nákupem konkrétních cenných papírů, které jí on měl a mohl i nakoupit, neboť pouze on mohl dát příkaz k jednotlivým účetním operacím, ale rozhodl se, vzhledem ke své nedobré finanční situaci, využít zaslání předmětné částky poškozenou na svůj účet a pro forma z nich také úvodem 2 tyto dohodnuté certifikáty i nakoupil, zřejmě pouze s cílem otupit obezřetnost poškozené, resp. spíše svědkyně, která k téže bance měla vazby a mohla se tak zajímat, zda a jak k realizaci této transakce pro poškozenou stran obžalovaného již ev. došlo. Když obžalovaný takový zájem nezaznamenal, během 2 měsíců tyto 2 certifikáty zase odprodal a částky za ně stržené použil výlučně pro svou potřebu, stejně jako zbytek této částky, který postupně během 5-ti měsíců rovněž vyčerpal. Ve výroku uvedeném jednáním tak obžalovaný způsobil poškozené škodu ve výši 500 000 Kč, z níž během 5-ti let od činu nebyl schopen poškozené dosud vrátit žádnou částku.
14. Svědectví poškozené [REDAKCE] i svědkyně [REDAKCE] a údaje [REDAKCE] [REDAKCE] podávajícího ve věci vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. ř., jsou důkazy věrohodné nejen díky tomu, jak spolu korespondují navzájem nejen ohledně informací poskytnutých obžalovaným úvodem poškozené a svědkyni o zrealizovaném obchodu s předmětnými certifikáty, ale i údajů poskytnutých jí pak svědkyni o zmizení peněz poškozené jeho přičiněním, a informacím, které jí obžalovaný poskytl nakonec všem o tom, že peníze poškozené již nemá k dispozici, včetně důvodů, pro které svědkyně 3 roky tajila před poškozenou pravý stav výsledku její finanční transakce s obžalovaným. Tyto obžalovaného usvědčující výpovědi se navzájem prolínají s listinnými důkazy, které prokazují, jakým způsobem z jakého účtu poškozená na jaký účet obžalovaného odeslala a na jaký účet v bance ten pak její finanční prostředky převedl a jak z nich čerpal a prokazují i jeho

dlouhodobě nepříznivou finanční situaci, táhnoucí se již minimálně od r. 2013 (viz - částka 600 000 Kč od České spořitelny, a. s.); a to natolik, že tvoří pevně uzavřený okruh nepřipouštějící jiný výklad, než tak, jak je tento skutek popsán ve výroku. Přesto, že jde o výpovědi osob příbuzensky spřízněných, nelze je pouze a jen z tohoto důvodu považovat za nevěrohodné. Z výpovědi poškozené, svědkyně i manžela poškozené nebyl zjištěn ve vztahu k obžalovanému žádný možný mstivý motiv, naopak se snažili vypovídat zcela objektivně, nepouštěli se do žádných spekulací a svědkyně se dlouhodobě nejen snažila obžalovaného zastávat nejen jako partnera a otce svého dítěte v době, kdy již znala pravý stav výsledku této finanční transakce s penězi poškozené, ale hovoří o něm pozitivně i nyní a to i co do jeho odborné pracovní zdatnosti.

15. Z výše uvedeného tak lze uzavřít, že obžalovaný si přisvojil cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu – ve výši 500 000 Kč. Tím po objektivní i subjektivní stránce tak naplnil znaky skutkové podstaty zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku. Podle § 138 odst. 1 trestního zákoníku se značnou škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 500 000 Kč. S ohledem na důkazy ve věci i charakter trestného činu je zřejmé, že obžalovaný zde jednal ve formě úmyslu přímého.
16. Soud pak vzal v úvahu při ukládání druhu a výše trestu i okolnosti uvedené v § 38 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku a zvážil, že obžalovaný porušil zájem státu na ochraně majetku fyzických osob. Obžalovanému, při absenci plného doznání a jakékoliv sebereflexe, polehčuje pouze dosavadní bezúhonnost. Bylo přihlédnuto i ke způsobu provedení činu a okolnosti, za kterých k němu došlo, kdy obžalovaný v rámci své profesní činnosti privátního bankéře zpronevěřil finanční částku 500 000 Kč svěřenou mu matkou své partnerky a babičkou jejich společného dítěte a nejen, že své selhání dlouhodobě tajil. Rovněž bylo přihlédnuto i k celkové výši škody způsobené na majetku poškozené i absence jakékoliv snahy po náhradě škody ze strany obžalovaného. Za této situace tak na obžalovaného rozhodně nelze výchovně působit jakýmkoliv alternativním trestem a ten mu s ohledem na výši škody je nutné uložit již jako nepodmíněný trest odnětí svobody podle § 206 odst. 4 trestního zákoníku, tj. v sazbě 2-8 let. Obžalovanému tak byl uložen na samotné spodní hranici sazby **nepodmíněný trest odnětí svobody na 2 roky**, pro jehož výkon byl zařazen **do věznice s ostrahou**.
17. S požadavkem na náhradu škody se řádně a včas připojila poškozená [redacted] s částkou 500 000 Kč za obžalovanému svěřené a dosud neuhrazené finanční prostředky. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že jednáním obžalovaného byla poškozené škoda v této výši i způsobena a dosud nebyla uhrazena, proto bylo obžalovanému uloženo ji poškozené v této výši i zaplatit (§ 228/1 tr. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (§ 248 odst. 1 tr. ř., § 251tr. ř., § 252 tr. ř.).

Odvolání mohou podat: státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody, nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení; a tyto osoby i proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 tr. ř.).

V neprospěch obžalovaného může rozsudek v téže lhůtě napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení (§ 247 odst. 1 tr. ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou v téže lhůtě podat odvolání kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho opatrovník a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 také odůvodněno tak, aby bylo patno v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo (§ 249 tr. ř.).

Strakonice 28. 11. 2019

JUDr. Ivana Kolářová v. r.
předsedkyně senátu

